

ΔΕΚΑΘΕΝΟΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΣ

Ἔτος Β'

Ζάκυνθος 1 Μαρτίου 1926

Τεύχος 13ον

Τιμᾶται Δραχ. 2,50

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐνὸς ἔτους  
Ἔρως αἰώνιος  
Ψυχῆς φτερουγίσματα  
Ἡ Ζωγραφιά μου  
Σάν ὄνειρο  
Φλωρεντία  
Ἀθηναϊκὲς Πενιές  
Ὀύγγος Φώσκολος Ἱστορικὸν Δράμα  
Τοῦ παπποῦ τὸ δάκρυ  
Τραγούδια  
Γυναίκα Ἀλκοολικοῦ  
Ἐ.δόσεις, Ἀγγέλματα, Γραμματομβώτιον κ. λ. π.

Α. Ι. Ζ.  
Ἐραριστοῦ  
Ἀνδρέου Κ. Ξένου  
Δ. Ι. Τσακασιάνου  
Καίτης Σφήκα  
Σπύρου Μινώτου  
Μίμη Καψάσκη  
Μετάφρασις Σ. Δε-Βιάζη  
Ἀνδρέου Βιαγκίνη  
Γιάννη Διαμάντη  
Φ. Καιροφύλα





# ΗΩΣ



## ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία Δραχ. 60	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ετησία Φρ. Χρυσ. 60
»	Εξαμήνος » 30	»	Αμερικης Δολλάρ. 6

Αί συνδρομαί προπληρώνονται

Πᾶσα ἀποστολή χρημάτων καὶ ἐπιστολῶν εἶσον ν' ἀπεσθῆνται πρὸς τὸν κ. **ΑΝΔΡΕΑΝ ΙΩ. ΖΩΝΤΟΝ** Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «**Ἡὼς**» Ζάκυνθον.

Γραφεῖον: Πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου τῶν Γερμένων.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύμενα καὶ μὴ εἶν ἐπιστρέφονται.

## ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΗΟΥΣ»

### ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Μασσαλίας: Ἄνδρ. Νέγκας  
 Νέας Ὑόρκης-Σικάγου: **C. Taboularidis**  
 Παρισίων: Σπύρος Παυλόπουλος, ἰατρός

### ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀθηνῶν: **K. X. Μπουσμπουρέλης**, Πανεπιστ. 47  
 Ἀργοστολίου: **K. Κοσσόρος**, τηλεγραφευγῆς  
 Ἀμαλιάδος: Μίμης Μποτσέζας, ἔμπορος  
 Ἀργους: **Θ. Μπρούσαλης**, μαθ. γυμνασίου  
 Ἀιγίου: Νίκος Σιδέρης  
 Ἀρφαρά: **K. Σωτηρόπουλος**  
 Γασγαλιάνων: **Νικ. Λαμπρόπουλος**  
 Γασταύνη: Ἄνδρ. Βεσιζάγιας  
 Δράμα: **Ιω. Καραμαλίκη**, δικηγόρος  
 Ζήσης: Βούλα Καραλή, διδασκαλίς  
 Θεσπικῆς: **Δ. Κεραλινός**, Σχολή Νοῦκα  
 Ἰωαννίνων: **Χρ. Ρώσσης**, ἰατρός  
 Κερκύρας: **Σ. Κ. Ἀμάραντος**, Γραφεῖα «Ὁρα»  
 Κυλλήνης: **Δ. Λευκαδίτης**

Καβάλας: **Γ. Γαλάνης**, Δεωφόρος Ὀλγας 38  
 Καλαμῶν: **Γ. Κωνσταντίνου** διαχειρ. «Ἡὼς»  
 Κορίνθου: **Π. Καρνάρης**, μαθητῆς γυμνασίου  
 Κιάτου: **Ιω. Ἀργυρόπουλος**, μαθητῆς γυμνασίου  
 Κυπαρισσίας: Ἄνδρ. Κοκκιέλης, μαθ. γυμνασίου  
 Λαρίσης: **Γ. Κοντονῆς**, σπουδαστῆς Γ Σχολῆς  
 Μεγαλοπόλεως: **Γ. Καμουζῆς**, μαθ. γυμνασίου  
 Μελιγαλῆ: **Δημ. Γ. Κανελλόπουλος**  
 Μαρμαρυγῶν (Κορινθία.): **K. Μαυρογιάνης**  
 Μουσταφάμπασίου: **N. Παπανικολάου**, ἰατ. ὁ.  
 Ναυπλίου: **Τάκης Μελησιανός**, μαθ. γυμνασίου  
 Νησίου (Καλαμῶν): **Π. Ζαγκλακῆ**, ὑποδηματ.  
 Ξυλοκάστρου: **Γ. Σ. Βαλιμίτης**, ἔμπορος  
 Πατρῶν: **A. Χαϊκιάλης**, Καραϊσκάκη 68  
 Πειραιῶν: **K. X. Μπουσμπουρέλης**, Παν. 47 Ἀθῆνας  
 Πύργου: Ἄνδρ. Βίτσος, ὑποδηματοποιός  
 Πραξίου: **Μύλτος Ζωγράφος**  
 Σύρου: **N. Καλέντζης**, τηλεγραφευγῆς «Ἡὼς»  
 Τριπόλεως: **Γ. Α. Ἀντωνόπουλος**, ἔμπορος  
 Φιλιατρῶν: **Νίκος Ἀθανασιάδης**, φαρμακοποιός



τύποις "ΑΥΤΗΛ", ἐν Ζακύνθῳ

ΚΟΝΤΟΓΙΩΡΓΑ - ΠΕΤΣΑΛΗ



# ΗΩΣ



ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἔτος 2ον-Τεύχος 13ον

Ζάκυνθος 1 Μαρτίου 1926

## ΕΠΙ Τῆς ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Ἐν ἔτος συνεληρώθη, μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ παρόντος τεύχους, ποῦ ἡ «Ἡὼς» μὲ μόνον διακόσια πενήκοντα φύλλα, ἔκανε τὴν μηνιαίαν ἐμφάνισίν της. Ἡ καταλληλικὴ αὐτῆς προόδος, νὰ γίνῃ 15θήμερος, ν' ἀριθμῆ σήμερον 2,000 συνδρομητὰς καὶ νὰ κυκλοροῖ διὰ τῶν κατὰ τόπους πρακτορείων

τοπικῶν ἐξαιρέσεων, τὰς ὁποίας ἀντιπαρεχόμεθα μετὰ περιφρονήσεως, ὡς καὶ μερίδος εὐρωπαϊκοῦ τοιοῦτου, ἢ σωρεία τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας ἐλάβομεν ἀπὸ ἐπιφανεῖς διανοουμένους, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς της μέχρι σήμερον, τὰς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσωμεν,



A. I. ΖΩΝΤΟΣ

καὶ ἀντιπροσώπων της, εἰς χίλια ἀκόμη τεύχη, πρᾶγμα σπάνιον εἰς τὰ χρονικά τοῦ ἐπαρχιακοῦ Ἑλληνικοῦ Περιοδικοῦ τύπου, μᾶς παρέχει τὴν μεγαλυτέραν ἰκανοποίησιν καὶ μᾶς ἐνισχύει εἰς τὸ δυσχερές, διὰ τὴν ἐποχὴν μας, ἔργον ποῦ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἀνελάβομεν.

Ἡ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἡ «Ἡὼς» ἔτυγεν ἀπὸ τοὺς ἀπανταχοῦ Ἑλληνοφίλους καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων, ἡ εὐμενὴς κρίσις τοῦ ἀθηναϊκοῦ, ἐπαρχιακοῦ καὶ ἐγχωρίου τύπου, πλὴν ὠρισμένων

διότι θὰ κατελάμβανον ολοκλήρους σελίδας τῆς «Ἡὼς», μᾶς συγκινοῦν βαθύτατα καὶ μᾶς παρέχουν νέας ἠθικὰς δυνάμεις εἰς τὸν ἐθγενῆ ἀγῶνά μας.

Περαίνοντες τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, διότι τὰς στήλας ποῦ οἱ ἀγαπητοὶ μας συνεργάται μᾶς ἀφήνον εἰς τὸ παρὸν τεύχος ἐλευθέρως θὰ τὰς διαθέσωμεν πρὸς ἀναδημοσίευσιν τοῦ προγράμματος τοῦ Περιοδικοῦ μας, τὸ ὁποῖον ἐπιμόνως ἐζήτησαν ὑπερχίλιοι νέοι συνδρομηταί μας, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἐστεύλαμεντὰ πρῶτα τεύχη διότι ἐξητηλήθη



σαν, αίσθανόμεθα βαθυιάτην υποχρέωσιν να εὐχαριστήσωμεν θεομύατα πάντα εκεί-  
 ρους οἱ ὁποῖοι ποικιλοτρόπως μᾶς ἐτίσχυσαν  
 εἰς τὸ ἔργον μας καὶ να τοὺς υποσχεθῶμεν,  
 πῶς καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ καταβάλωμεν πᾶ-  
 σαν δυνατὴν προσπάθειαν καὶ θὰ διαδέσω-  
 μεν ὅλας μας τὰς ἀσθενεῖς πνευματικὰς καὶ  
 ὄλικας δυνάμεις, ἵνα ἡ «Ἡὼς» φανῆ ἀντα-  
 ξία τοῦ προορισμοῦ τῆς καὶ τῆς ἐν-  
 θέουμον ὑποσηρήξεως, ἥς παρὰ πάντων ἔ-  
 ωχεν.

**Τὰ λόγια ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν ὡς  
 πρόγραμμα μᾶς, εἰς τὸ πρῶτον  
 τεῦχος τοῦ Περιηδικοῦ μᾶς:**

Εἰς τὸ ἀχανὲς ἔλος τῆς ὄλιστικῆς ἐποχῆς  
 μας, ποῦ ἡ διάνοια προσπαθεῖ να τυρβάσῃ  
 με τὴν ψυχικὴν ἀποσύνθεσιν, οἱ ὀλίγοι  
 λάτραι τῆς ἱερᾶς ψυχικῆς ἰδέας, πλέομεν ὡς  
 θαλασσοπόροι ναυαγοὶ ὑπὸ ἀκατασχέτου κυ-  
 κλώνος διωκόμενοι.

Εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ μὲν ἄνθρωπος τοῦ  
 ψυχικοῦ μεγαλείου θνήσκει ὑπὸ τὸ πέλμα  
 ἀκάμπιον σκεπτικισμοῦ, ὁ δὲ νοῦς μειδιῶν  
 διὰ τὴν θεότητα τοῦ οὐρανοῦ ματαίως προσ-  
 παθεῖ να ἀνεύρῃ εἰς τὸν ἀπέρμοινα ζόφον τοῦ  
 παρελθόντος τῆς ἀρχῆς του ἵην φωτεινὴν  
 ὄασιν, ἡ ἐκδοσις φιλολογικῶν περιοδικῶν, βε-  
 βαίως, θὰ ἐπισύρῃ τὴν δυσφορίαν πολλῶν  
 μὴ ἀρεσκομένων εἰς ἰδανικά, ὡς καὶ τὰ ἄ-  
 πειρα αἰχηρὰ μειδιάματα.

Ἄλλ' ἐὰν αἱ ἐποχαὶ ἀναδεικνύουσι τὰ  
 φῶτα, ἐὰν ὁ πνευματικὸς σκαπανεὺς εἶναι  
 ἀπόρροια βοηθητικοῦ περιβάλλοντος, ὁ ἄν-  
 θρωπος τοῦ προορισμοῦ ὁμως, ὑπάρχει ἀδι-  
 ἄφορος πρὸς τὴν ἐποχὴν του, ἄλλογενῆς  
 πρὸς αὐτὴν, διανοητικῶς καὶ ψυχικῶς ἀνε-  
 ξάρτητος.

Εἰς ἐποχὴν μεσαιωνικοῦ ζόφου, ποῦ ἡ  
 πνευματικὴ ἐλευθερία πιεζομένη ἀπὸ τοὺς  
 σκοτεινοὺς πύργους τῶν ἐμβληματικῶν ἔστενε,  
 εἰς μέγας Φλωρεντινὸς Γουέλφος τὸ γένος,  
 ἀνεπέταξε τὴν σημαίαν τῆς πνευματικῆς  
 ἐπαναστάσεως, γενόμενος ὁ θεομύατος Γαμ-  
 βελίνος. Ὁ ζοφώδης αἰὼν τῆς πάλης, ὅστις  
 ὡς πᾶνοπλος ἱππότης προβάλλει ἀκαμπτος, ἀ-  
 γαλόμενος καὶ μεθύσκων μόνον με τὰς δάφ-

νας τοῦ αἵματος. Αἴφνης ἐκ τοῦ χαλυβδίνου  
 κρᾶνον του ἀνέπεμψεν ἰσοούτιον πνευματι-  
 κῶν φῶς, ὥστε να θαμβοῦνται πρὸ αὐτοῦ ὅλοι  
 οἱ μεταγενέστεροι χρόνοι τοῦ νεωτέρου πο-  
 λιτισμοῦ.

Ὁ Δάντης, ὁ Πειράρχης, ὁ Τάσσοσ καὶ  
 ἄλλοι φωτιστεφεῖς τοῦ μεσαιῶνος, ἀδιάφοροι  
 πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των καὶ ἄλλογε-  
 νεῖς πρὸς αὐτὸ, ὑπῆρξαν οἱ φωτιστεφεῖς ἀ-  
 στέρες, οἱ διαλάμπραντες ὄχι μόνον εἰς τὸ στε-  
 ρῶμα τῆς νυκτὸς τοῦ μεσαιωνικοῦ οὐρανοῦ,  
 ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς φωτεινότερας μέχρως ἡμῶν  
 γενεᾶς, τὰς γαλονοῦσας τὰ φῶτα τῶν τεχ-  
 νῶν καὶ γραμμάτων. Ἡ ἀνεξαρτησία τῶν  
 ὑψηλῶν ἐκείνων πνευμάτων, τῶν προορισθέν-  
 των να ἀντιπροσώπεύουσιν τὴν ἐποχὴν των  
 εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας, ὑπῆρξε τὸ αἴτιον  
 τῶν διωγμῶν, ἐγκαθειρέξεων καὶ θανάτων  
 ὄλων τῶν περικοιτισμένων διὰ φωτὸς μεγά-  
 λων πολιτῶν τῶν αἰῶνων, οἵτινες περιεβλή-  
 θησαν τὸν στέφανον τοῦ κοινοτικοῦ μαρτυ-  
 ρίου, ποῖν ἡ τοὺς περιβάλλει ὁ φωτοβόλος  
 ἀποθεωτικὸς τοιοῦτος.

Πᾶσα διάνοια ἐξέχουσα ἀπὸ τὸ γενικὸν  
 ἐπίπεδον καὶ σταδιοδρομοῦσα πρὸς ἐξόψω-  
 σιν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐθεωρήθη  
 ὡς πάσχουσα ἀπὸ τῶν κοινῶν τῆς ἐπο-  
 χῆς τῆς καὶ ἀπῆλθεν ἀποκομίζουσα ὡς ἀμοι-  
 βὴν τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων τῆς, τοὺς μυκτηρι-  
 σμοὺς, τὴν ἐγκατάλειψιν καὶ τὸ μῖσος.

Διὰ τοῦτο, προβαίνοντες εἰς τὴν ἐκδοσιν  
 τοῦ ἀνὰ χεῖρας Περιηδικοῦ καὶ ἐπιδιώκον-  
 τες τὸ στάδιον τῶν ὑψηλῶν ἀγῶνων, ποῦ εὐ-  
 γενεῖς μάρτυρες διεκόμισαν με τοὺς φω-  
 τεινότερους ἀστέρας, προσκαλοῦμεν πάντας,  
 ἔπος κατέλθωσι μεθ' ἡμῶν εἰς τὸ  
 πεδῖον τῆς πνευματικῆς πάλης, ἵνα  
 σχηματίσωμεν γλοσρὰν ὄασιν εἰς τὴν  
 πνευματικὴν ἐρημίαν τῆς δυσμοίρου ἰδαι-  
 τέρας μας πατριδος.

A. I. Z.



ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

(Μετάφρασις)

ΕΡΑΝΙΣΤΟΥ

Ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας τῆς λίμνης διολι-  
 οθαί εἰ ταχεῖα μικρὰ λέμβος, ἧς ἐπιδαίνοσι τρία  
 παιδία ὠραία, ὡς ἡ περιβάλλουσα αὐτὰ καλιφε-  
 γῆς ἡμέρα τοῦ Μαῖου. Εἶναι δύο ἄρρενα καὶ ἓν  
 θῆλυ. Τὸ μεγαλύτερον, ἴσως, συνεπλήρωσε τὸ ἐν-  
 δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἔχει δ' ἀργυρο-  
 χροὺν κόμην, τῆς ὁποίας οἱ βύτρυχοι κατέρχον-  
 ται μέχρι τοῦ ἐκ βαλλέω χρώματος; πλοσηρικοῦ ἐ-  
 πενδύτου καὶ τοῦ λεπτοτάτου περιλαμίου του, ἀ-  
 ποτελοῦντες παραδοξοτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὰς  
 μελνοτάτας ὄφρεις καὶ τὰς βλεφαρίδας αὐτοῦ.

Κωπηλατεῖ ἔρρωμένως, διότι τὸ ἕτερον, ὀλίγον  
 νεώτερον αὐτοῦ, ἀρκεῖται να κινή ἑλαφρῶς τὴν  
 κώπην διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἐνῶ διὰ τῆς ἀρι-  
 στερᾶς, τῆς λεπτοφυοῦς καὶ λευκῆς ὡς πτερὰ κύ-  
 κνου, συλλέγει τὰ ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς λί-  
 μνης ἀνθούσα ὑδρόβια κρίνα καὶ καταθέτει αὐ-  
 τὰ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κόρης. ἦτι, ἐγκαταλι-  
 ποῦσα τὸ πηδάλιον, συμπλέκει μετὰ τῆς κόρης  
 αὐτῆς τὰ κρίνα ἐν εἶδει στεφάνου. «Α! Νοέμη  
 πόσον εἶσαι ὠραία, ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ ξκνήθην  
 ἔχων τὴν κόμην παῖς, παύσας τὴν κωπηλασίαν δὲν  
 εἶναι ἀλλήθης Ἔδδη; εἶναι ὠραία ὡς ἡ νόμφη πε-  
 ρὶ τῆς ὁποίας διηγῶνται οἱ κυνηγοί.

Ὁ Ἔδδη δὲν ἀποκρίνεται ἀλλὰ προσηλοῖ τοὺς  
 ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τοῦ ροδοχρόου στόματος τῆς  
 Νοέμης, ὑπὸ δὲ μαγικῆς δυνάμει; ἐλαυνόμενος,  
 προσκλίνει ν' ἀσπασθῇ τὰ ὑγρά ἐκεῖνα χεῖλη.

Ἐνῶ ὁμως τὰ ἑαυτοῦ προσήγγιζον τὰ χεῖλη  
 τῆς κόρης, αὐτὴ, διὰ ἀγρίας κινήσεως, ἀσπάζει  
 αὐτὸν ἀπὸ τῆς κόρης καὶ κρατεῖ τὴν κεφαλὴν του  
 μίαν σπιθαμὴν μακρὰν αὐτῆς. εἶτα δὲ, ἀφῆρασα  
 αὐτὴν, ρίπτεται πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀστραπὴ ἀγανακτήσεως λάμπει εἰς τοὺς ὀ-  
 φθαλμοὺς τοῦ παιδός, καὶ ὀργίλον ἐγείρεται.  
 οὕτω δ' ἡ λέμβος τλαντεύεται, καὶ ἡ Νοέμη πί-  
 πτει εἰς τὴν λίμνην.

Ὁ Ἔδδη ἐκβάλλει κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ θέ-  
 λει να ριχθῇ εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ ὁ ἕτερος κρατεῖ  
 αὐτόν.

«Ἄφες, τῷ λέγει, ἡ Νοέμη κολυμβᾷ ὡς ἰχθύς». Ἐ-  
 φρόντι δὲ, μετὰ μικρὸν, ἀναρᾶνεται ἡ κεφαλὴ  
 τῆς κόρης, ἦτις, ἐντὸς ὀλίγου, ἀφικνεῖται εἰς τὴν

ὄχθην, καὶ ἔως οἱ δύο παῖδες να φθῶσονται τὴν ξη-  
 ρὰν, ἡ Νοέμη εἶχεν ἤδη διέλθῃ διὰ μέσου πλή-  
 θους ἀλικῶν καὶ εἰσέλθῃ μειδιῶσα εἰς τὸν πύρ-  
 γον.

«Ἄλλὰ, Ὑψηλότατε, ἀναφωνεῖ ἐντρομος ὕψη-  
 λαὸ ἀναστήματος ἀξιωματικὸς, φέρων τὴν λαμπ-  
 ρὰν στολὴν τοῦ συντάγματος Πλανταγενέτου, ἐ-  
 γῶ ἐνόμιζον ὑμᾶς ἀσχολούμενον εἰς τὰ μαθημα-  
 τικὰ προβλήματα σας, ἐνῶ ὑμεῖς διακινδυνεύετε  
 τὴν πολυτιμὸν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ὁ ὑμέτερος πα-  
 τὴρ καὶ βασιλεύς μου ἐνεπιστεύθη ὑπὸ τὴν φύλαξίν  
 μου. Ὁ Ροβέρτος δὲν θέλει ἀποφύγει τὴν τιμωρί-  
 αν, τῆς ὁποίας κατέστη ἄξιος, προτείνας εἰς τὴν  
 Ὑμετέραν Ὑψηλότητα τὴν ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκ-  
 δρομὴν· ἀλλ' ἐγὼ ἐκετεύω ὑμᾶς να μὴ ἐπικναλά-  
 θητε αὐτὴν ἐν ἀγνοίᾳ μου».

«Ἔχει καλῶς κύριε Δε - Βωφόρτ, ἀπαντᾷ ὁ  
 πρίγκηψ μειδιῶν, τὰς τὸ ὑπόσχομαι. Πλὴν ὁ ἀ-  
 νεψιδὸς ὑμῶν Ροβέρτος καὶ ἡ ὑμέτερα θυγάτηρ  
 Νοέμη δὲν πρέπει να τιμωρηθῶσι, διότι ἐγὼ ἐ-  
 πρότεινα τὴν ἐκδρομὴν».

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ πρίγκηπος ἴπραυνε-  
 ται τὸ μέτωπον τοῦ κυρίου Δε - Κωφόρτ, ὅστις  
 μετ' εὐαρεσκείας θωπεύει τὸ δαυτὸ γένειόν του.

«Ὡ! πόσον εἶσθε γενναῖος Ὑψηλότατε, λέγει  
 ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ Θεὸς σώξει τὸν ὑμέτερον πρίγ-  
 κηπα Ἐδουάρδον!»

Ὡς ἡχώ, ἐπικναλαμβάνουσι τὴν εὐχὴν ταύτην  
 τὰ ὠχρὰ χεῖλη τῶν ἀλικῶν, οἵτινες ἀπὸ τῆς ὄχ-  
 θης εἶχον παραστῆθεαταὶ τῶν ἐν τῇ λίμνῃ συμ-  
 βάντων καὶ τοῦ κινδύνου τοῦ Βασιλόπαιδος.

ἴσως δ' ἔτρεμιν πολλῶ μάλλον διὰ τὴν ἰδίαν  
 αὐτῶν ζωὴν ἢ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ διαδόχου τοῦ  
 θρόνου, ἦτις εἶχε διαπιστευθῇ αὐτοῖς.

Αἴφνης, εὐθυμὸς ἐκρηξίς γέλωτος διακόπτει  
 τὴν παρὰ τοῖς ἀλικίοις ἐπικρατοῦσαν ἐπίσημον  
 οἰγὴν.

Ἡ μελαχροινὴ Νοέμη, ἡ μικρὰ ἀγριόγαττα, ὡς  
 ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν αἱ κυρίαί τῆς ἀλλῆς, ἴσταται  
 ἐπὶ τοῦ ἠλιακωτοῦ, ἐνδεδυμένη ἀνδρικὰ φορέματα.

Ἀπέκρυψε τοὺς εἰσέτι θεδρεγμένους δαστρώχους  
 τῆς ἐκρυφῆς κόρης ὑπὸ πλατῶ καὶ διὰ μεγάλο  
 πτεροῦ κεκοσμημένον σκούφωμα, ἐφόρεσε τὸν ἔξ



έρυθρου δλοσηρικού χρυσοποίκιλον έπενδύτην, τὰς έκ μετάξης περικνημίδας και τὰ μετά χρυσαῖν περονῶν ὑποδήματα τοῦ Ροβέρτου, οὕτω δὲ φαίνε-ται ὁ εὐειδέστερος τῶν ἐν τῇ ἀγγλικῇ αὐλῇ ὑπε-ρεπούτων τὸν βασιλέα εὐγενῶν παιδίων.

Εἰς τὴν θέαν αὐτῆς, ὁ Ροβέρτος στενάζων, ψιθυρίζει και πάλιν.

«ὦ! πόσον εἶναι ὠραία!» Ὁ δὲ πρίγκηψ προ-βλέπει αὐτὴν, ὡσεὶ θέλων νὰ τὴν καταφάγη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ Νοέμη διὰ τοῦ ἀλμάτων κατέρχεται τὴν κλίμακα, σοβαρὰ δὲ και εὐθυτενῆς κατευθύνεται πρὸς τὸν πρίγκηπα, τὸν χαιρετᾷ, μειδιῶσα εἰρω-νικῶς.

«Ὁ κίνδυνος παρήλθε,» τῆ λέγει, σχηματίζουσα τὰ χεῖλη εἰς τὸν θέλοντα νὰ δώσῃ ἀσπασμόν, ὁ δὲ πρίγκηψ γίνεται καταπόρφυρος ὡς μήκων.

«Ἄλλά, λαίδη Σιδωνία, λέγει ἐν εἰδει: ἐπιπλή-ξεως ἢ βαρῶν Πλαναγενέτου πρὸς γραίαν κυρίαν, ἥτις εὐαρέστως μειδιῶσα, παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός τὰ ἀπομακρυνόμενα παιδία, πῶς δύ-νασθε ν' ἀναλαμβάνητε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ και τῶν Ἁγίων Πάντων, τὴν εὐθύνην τοῦ νὰ ἠλικιοῦται με-τοιαύτας ἀρχὰς ἢ ἐξαδέλφη σας; Τὸ θεωρεῖτε κα-λόν, νὰ δεκατετραεῖς νὰ ἐνδύεται φορέματα ἀνδρικά και νὰ φέρετε τοιοῦτοτρόπως; Ὁ εἶναι ἀ-λίθεια, ὅτι ὁποῖος σπεῖρει ἀνέμους, θερίζει τρικυ-μίας.»

Ἡ λαίδη Σιδωνία δὲν μειδιᾷ πλέον, αἱ δὲ ὠ-χραὶ παρειαὶ αὐτῆς πορφυροῦνται ἐνεκα τῶν ἐπι-πλήξεων τῆς γραίας αὐλικῆς, ἥτις πρώτη εἶχεν ὀ-νομάσει τὴν Νοέμην ἀγριόγατταν και τὴν ὁποίαν τὰ παιδία ἀντεκδικούμενα εἶχον βαπτίσῃ κυρίαν ἐθιμοταξίαν. Ἄλλά ἡ λαίδη Σιδωνία δὲν εὕρισκε λόγους, ὅπως ἀποκριθῇ εἰς τὰς πικρὰς ἐπιπλήξεις, διότι πολλάκις εἶχε καταδικασθῆ νὰ ἀκούσῃ τοι-αύτας.

Και ὁμως ἡ κυρία ἐθιμοταξία ἔχει δίκαιον.

Ἡ Νοέμη εἶναι ἀγρία ἐνῶ δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁ χαρακτήρ τῆς ἀγγλίδος κόρης.

Ἄλλά ἡ λαίδη Σιδωνία, ἡ ὁποία ἐπέχει θέσιν μητρὸς παρὰ τῇ ὀρφανῇ ταύτῃ λέγει:

«Εἶναι τόσον ἀγαθὴτὴν καρδίαν, εἶναι ἐξ ἀκόμῃ παιδίον.»

Διατὶ λοιπὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐκά-θητο ἐπὶ τῆς γλῶσσης μετά τοῦ πρίγκηπος, ὅστις ἤ-θελεν, ὅπως δῆποτε, νὰ ἀσπασθῇ αὐτὴν;

Διατὶ δὲν ἐκάλει εἰς βοήθειαν τὸν Ροβέρτον, τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔφθανε μέχρις αὐτῆς; καὶ ὅστις εὐ-θύμως ἐψάλλε, συλλέγων τὰ εὐωδέστερα ἄνθη, ὅ-

πως κοσμήσῃ τὸν κοῖτινα τῆς Νοέμης!

Ὁ πρίγκηψ Ἐδουάρδος ἦτο ἰσχυρότερος αὐτῆς, ἐκράτει δ' ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν μικρὸν ὄφιν, τὴν Νοέμην, τῆς ὁποίας κατησπάζετο τὰ χεῖλη.

Ἡ Νοέμη προσεπάθει ν' ἀμυνθῆ, ἀλλὰ ὁ πρίγ-κηψ, δὲν ἐκορένυτο ἀσπασόμενος αὐτὴν.

«Θέλω νὰ σὲ φιλῶ αἰωνίως, ἐψιθυρίζεν» αἱ ὀφθαλ-μοὶ τῆς Νοέμης ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ἐκεῖνος ἠσυχόνθη και ὀρμητικῶς ἤγερθη.

Ἐκείνη δ' ἔμεινε ἀκίνητος, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὰ πρόσωπον και κλαίουσα πικρῶς.

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀλ- λά συγκεχυμένος, παρηκαλύθησεν αὐτὴν, ἐκκί-νήσασαν και κατειθυνθεῖσαν πρὸς τὴν ἐκ μαρμάρου κρήνην τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἡ Νοέμη ἔβρεξε τὸ φλέγον σῆμα τῆς, διελθούσα δὲ πρὸ τοῦ πρίγκηπος, χωρίς οὐδὲ βλέμ-ματος ν' ἀξίωση αὐτόν, εἰσηλθεν εἰς τὸν πύργον. Ὁ Ροβέρτος ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐκό-σμη δι' ἀνθέων λευκῶν και κυανῶν τὴν μικρὰν φωλεάν τῆς κόρης.

Ἐμειδίασε ἐξ εὐχαριστήσεως, ὅτε εἶδεν αὐτὴν, ἀλλὰ τὸ μέτωπόν του ἐσκούθρησασεν, ἅμα ὡς εἶ-δεν ὅτι εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἐκ δα-κρύων.

«Ὑπέπληξαν ἴσως;» ἠρώτησε μετ' ἀνησυχίας.

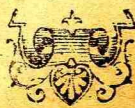
Ἡ Νοέμη δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ ἐπέθεσε τοὺς βρα-χιονὰς τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ροβέρτου, ἐταπει-νωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπέναντι τοῦ κρυφῆσθ' ἐλέμ-ματός του και ἐκρυψε τὸ φλέγον σῆμα τῆς ἐντὸς τῶν κυμάτων τῆς ἀργυροχρόου κρήνης τοῦ συντροῦ σου τῆς.

Ἐστάθη ἐπὶ καλὸν τοιοῦτοτρόπος, ἐνῶ ὁ παῖς, τῆθιμμένος και σιωπηλός, δὲν ἐπέκαμνε θεωρῶν αὐτὴν.

Εἶτα δὲ ὤθησεν αὐτὸν ἠρέμα ἐκτός τοῦ κοι-τῶνος καὶ, κλειτάσα τὴν θύραν, ἀπέβαλε τὸ ἀν-δρικὸν φόρεμα.

Ὅτε μετὰ μίαν ὥραν ἡ Νοέμη κατήγχετο τὴν μεγάλην ἐκ μαρμάρου κλίμακα, χαιρετῶτα δεξι-οσχεπῶς τοὺς ξένους τοῦ πατρὸς τῆς, καθημένους περὶ τὴν τράπεζαν ὑπὸ σκηνῇν, ἅπαντες, ἐκθαμ-βοὶ, προσέβλεψαν αὐτὴν, ὡς εἴαν μὴ ἦτο ἡ ἴδια.

(ἀκολουθεῖ)



ΨΥΧΗΣ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

*Μες τῆς ψυχῆς μου σοῦχω κρείσει  
τὴν κρυσταλλένια φυλακὴν  
κείνη γιὰ σένα σοῦχω χρείσει  
σὲ μιὰ ρωνοῦλα μαρική!...*

—ο—

*Ὡς κρείω κρυὰ σου, μὴ ὡῆς ὄχι!  
γιατὶ σὲ δέλω νάσαι ἀρνή  
σὰν μάτι μὲς τὰ βάθρα ὡῶχει  
κόρη-ωαρδένα, ὠραῖα—Λεμνή...*

—ο—

*Καὶ σὺ τὰ μάτιά μου εἶσαι... ὄμωρός μου  
μὲ σένα γάση μου ὄμωρός  
τὸν κόσμον ὡ' ἔχω στ' ὄνειρό μου  
ωαραδειςένιο κι' ἀνδρό!...*

—ο—

*Κοῦ' ἀφ' τὰ μάτια τῶν ματιῶν μου  
τὰ ωαραδύρια τῆς ψυχῆς*

*κ' ἰδῆς τὸν κόσμο ἐκεῖνο φῶς μου  
σοῦναι δικός σου μοναχῆς!..*

—ο—

*Καὶ ἀέταζε μὲ τὴ ψυχὴ σου  
σὰν ἄγγελός μου ἐκεῖ νὰ ὡῶς  
κι' ἐμωρός τὸν Πλάστη γονατὴ σου  
καὶ ἀές του το-ὡῶς μ' ἀγαῶῶς!..*

—ο—

*Καὶ τ' ἀγγελούδια τότε γύρω  
δὰ εἰῶῆ νὰ στήσουνε χορὸ  
καὶ μὲ τὸν ἄγιο του τὸ κλήρο  
γάμο δὰ κάμουνε ἱερό!....*

—ο—

*Κι' ὅταν δὰ σμίξουν τῆς ψυχῆς μας  
δὴ ἀστέρια σεῖόντας ὁ οὐρανός  
δ' ἄμαστε μείζ!.. Καὶ τῆς νοχτιῆς μας  
δὰ τῆς ψημένη ὁ ὄμωρινός!..*

Ἄνδρέας Κ. Ζένος

ΑΠΟ ΤΑ “ΔΑΚΡΥΟΚΡΥΣΤΑΛΛΑ,, ΔΙΟΝ. Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Η ΣΩΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

*Μωερδεύτηκαν ἡ ὠινεμὲς κᾶωσιου ζωγράφου  
σοῦχει μονάχος τὸ χροῶμα τῆς ψυχῆς,  
καὶ σοῦ ὄμωρρεῖς ὡῶς χρωματίζει ἡ ὄμωρρες  
καὶ γλυκὲς δέρμες ἀφ' τὰ μάτια τῆς ζωῆς.*

—ο—

*Ὅς ἀναδεύουν μὲς τὸ κῆμα κᾶωσια φῶκια  
σοῦ στοῦς ἄμωρρες τωμωερδεύουν σκοτεινὰ  
ὡῶς εἶναι χροῶματα, νομίζεις, ἀεὶ οἰθήδια  
ἢ τοῦ ζωγράφου μωερδεμὲνη ὠινεμὰ.*

—ο—

*Ράρισμα βράχου μοναχοῦ και ζωγραφμένου  
σοῦ μάτι βλέπει μὲ φρίκης δανμασμοῦ,  
καθάρια ἀέτρα ωερηφάνου ωερασμένου  
σοῦ γκρεμισμένη μοιάζει τάφο ζωντανό.*

—ο—

*Λογιῶν—λογιῶν χίλιες γραμμὲς τὸ ὡρῶσω-  
σοῦ μου  
καὶ σκιῆς τόσες στοῦ μέτωῶο βαδειῆς!  
μὲς μωρός μ' ὡῶλωθηκε τὸ μαῦρο σάβανό  
μου  
ἢ ὡῶρες - ἔρωτες ωαμῶουν μὲ χαρές...*

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

*Ἡδ' ἡ βαρκοῦλα στήν ἀκρογιαλὴν  
Μὲ κάτασῶρα ὠανάκια ὡλωμένα,  
Ὁ ὡῶνος μου ζεσχίζει τὴν καρδίαν  
Καὶ μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα.*

—ο—

*Φοσῶ ὁ ἀρέρας στὰ λευκὰ ὡ νὰ  
Καὶ τὰ νερὰ ἀδλακῶνει ἡ βαρκοῦλα,  
Δὲν νοιῶδει τῆς ψυχῆς μου τὸν καῦμό  
Τῆς δόμιας μου καρδοῦζας τὴν τρεμῶζα.*

—ο—

*Ὅμω γοργὴ ἀετᾷ, ζεσχίζει τὰ νερὰ  
Κι' ἀρίνει τὸ νησὶ τὸ μωρωμένο,  
Ποῦ ζῆ σ' αὐτὸ ἡ ἀράση μου γλυκειὰ  
Τὸ ἔμμορφο νησὶ τ' ἀρασπημένο.*

—ο—

*Κυλᾷ ἡ βάρκα και τὸ δάκρυ μου... κυλᾷ  
Καὶ στοῦ ὄρίζοντα τὰ γαλαζένια βάθρα,  
Ξανοίγω τὸ νησὶ νὰ μοῦ χαμογελᾷ  
Νὰ ὄβύνεται σὰν ὄνειρο!... κι' ἐχάθη!...*

† Καίτη Σαφίκα Γερούνη



ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

Αφίνουμε την Βενετία. Την αφήνουμε με πόνο που άγκυρίζεται μονάχα από τη σκέψη, πώς μια άλλη, ιστορική και θρυλική, ή ονομαστή στο κόσμο Τοσκάννα, θα μ'εξέλεγε λιγότερη αισθητή τη λύπη μας.

Το τραίνο κατάφορτο από πελλεγράνους, που από τα άκρα όλου του κόσμου συρρέουν με φανατική πίστη στην αιώνια πόλη για να προσκυνήσουν, περνώντας από τη porta Santa, τις μεγάλες Βασιλίσσες, να ελόγηθουν από τον Άγιον Ποντίφικα και να εύχονται καθολική άφεση των αμαρτιών τους, περνώντας τες πεδιάδες και τα βουνάκια belle tre Venegie, τα μεγάλα Άπέννινα πετ'ε κυλάει τρεχάτο στη γελαστή ολοπράσινη πεδιάδα της Τοσκάννας.

Πηδ'ε χαρωπό στις σιδερένιες γραμμές με μεγαλύτερη τώρα όρμη, σαν να θέλη να φθάση μια ώρα πρωιότερα στη καρδιά, στη ψυχή, στο καμάρι της Άνθοσπαρμένης Τοσκάννας, τη Φλωρεντία. Περνάει δίπλα μας και χάνονται άγροί περιποιημένοι, λιστάσια ρυθμικά φυτεμένα και κλαδεμένα, λειβάδια άπαλά σαν πράσινα ταπέτα, ποταμάκια με νερόμυλους, μικρές βαρκούλες και κελύδες στις όχθες, σπιτάκια καλοφικωμένα με νόστιμες καθαρές αυλές και περιβολάκια δίπλα στις γραμμές, παιδάκια χωριτόποικλα που φωνάζουν και χαισιεύουν στο άτραπιαίο πέρασμα του τραίνου ενώ ή μανάδες τους - γεγές - έξκαλοουθούν καθισμένες στα πεζούλια. Στα χωράφια οι έργατες που δουλεύανε αφήνουν για μια στιγμή το ζευγάρι τους, σηκώνοντας το κεφάλι στο πέρασμα του τραίνου που έξκαλοουθεϊ να τρέχει στρέφοντας δ'ωθε και κειθε σαν φεϊδι, περνώντας γιοφύρια και τόσα - τόσα αναρίθμητα τουνέλ που αφήνουν ένα ένοχλητικό κράτο, στο σκοτάδι και κηπούρα στο πέρασμά τους. Πολλές φορές, περνάμε για ώρα όχθες ολοπράσινες με ατέλειωτες δεινδοστοιχίες μεριά και άλλη τη: γραμμής. Ήθελα ν'άξερα γιατί την Ιταλία ή φύσις είναι πάντα πράσινη και γλυκειά στη καρδιά, ακόμα του καλοκαιριού. Περνάνε όμορφες ήσυχες, σιωπηλές, περνάνε και χάνονται πριν προσφάση το μάτι μας να τις χορτάση. Η καρδιά μας χτυπά αδύνατα σαν να μένη σιγά-σιγά σε κείνα που αφήνουμε πίσω μας. Δεν μιλάμε.

Όρθοι στα μπαλκόνια του τραίνου κυττάμε. Και όμως νοιώθουμε και μεις πως σπρώχνουμε το τραίνο για να τρέχη πειτ γρήγορα, για να δούμε μια ώρα άρχιτερα τη προηγήτη Φλωρεντία. Μ'ε περιμένει εκεί ή όμορφη γλυκειά της γλώσσα, που μιλάει σαν μουσική; άμυγνίες νόστε, και ή άρθωνα τέχνη της....

Στη καρδιά της Ιταλίας, στη ποιητική Τοσκάννα, ή eita dei fiori, το καμάρι κάθε Ιταλού, κάθε πολιτισμένου, πανέμορφη σε όμορφιά και σε στολίδια ολόδροση σαν δροσερό, καμχωτό, μωσοβολισμένο κοριτσάκι που με τα θέλητρά του σε τραβά να το φιλήσης, ή Φλωρεντία, αφήνει να σκορπιστεί το άρωμά της στο Τοσκάνικο περιβόλι. Οι δρόμοι της ρυθμικοί και ήσυχοι, τα σπιτάκια της καθαρά και συμπαθητικά, με κάθε τόσο ένα περιβόλι, ένα μνημείο, μια εκκλησιά, ένα μεσαιωνικό παλάτι, σε κάνουν να ξαναγυρίζεις στο παλιό μεσαιωνικό καιρό, στη παλιά της ένδοξη ιστορία των Μεδίκων, στη φουδιική της εποχή με τους ψηλούς πύργους των ευγενών, στο θρησκευτικό φανατισμό μετήν έσρα έξετάσι και τα βασιανιστήρια, στην παντοτεινή της δόξη στη τέχνη. Γελαστοί, δλοπράσινοι λόφοι την κυκλώνουν γύρω-γύρω, όπως ένα όμορφο μπουκέτο σ' ένα καταπράσινο από φύλλα βάζο.

Ο πρασινωπός Άφνος, το πότε ήσυχο και πότε καταστρεφτικό αυτό ποτάμι της, που περνει τη δύναμή του και τα νερά από τα γύρω του βουνά, περνά μέσα στα στήθια της, την φιλεί την άγκαλιάζει, σαν γέρος ζηλιάρης έρωτευμένος, την έπιτηρεϊ, την άγλύφει σαν πιστό σκυλί και χωρίζοντάς την σε δυό, έξκαλοουθεϊ το δρόμο του στη Τοσκάνικη πεδιάδα φθάνοντας ώς ατή θάλασσα. Τα χαρακτηριστικά γεφύριά της φωτισμένα, με τα ψηλά πεζούλιά του, δίνουνε ένα σοβαρό και ρομαντικό ύπος στη πόλη. Μεγάλα πάρκα στις άκρες της πόλεως την στολίζουν. Στους γύρω λόφους αναρίθμητες μαγευτικές βίλλες λάμπουν στον ήλιο, βλέποντάς στοργικά κάτω στη Φλωρεντία, κι άλλες είναι μιτοκρημμένες μέσα σε άπερίγραπτης όμορφης και ρομάντικης πάλλης. Άγέρωχοι πύργοι, δ'ωθε και κειθε, μισιγερμισμένοι από την έαδίκησι του

λαού, δείχνουν τη παλιά τους δύναμη στη φουδιική εποχή. Έκκλησίες, ιστορικά μοναστήρια, είναι σε κάθε κορυφή κάθε λόφου, και τα ψηλά τους καμπαναριά και τα γύρω-γύρω τείχη ραϊνονται από πολύ μακριά στη πεδιάδα. Σπιτάκια χωριάτικα χαριτωμένα πότε μαζί μαζί, πότε χωριστά, χωσμέια μέσα στί, έλχετ και στα κυπαρίσσια, αφήνουν στίγματα άσπρα στη πρασινάδα των λόφων. Στα όνομαστά αυτά προάστεια της Φλωρεντίας νοιώθει κανείς στη ψυχή του τη γαλήνη, μια μελαγχολία γεμάτη ευχαρίστησι. Από το πύργο του Μεγάλου Γαλιλαίου και στίς κάτω δεινδοστοιχίες που τυρλόε περπατούσε στα γερατεία του, όπως και από τ'ό κάτω άκόμα, στο θαυμάσιο, στο άπερίγραπτο Piazzale michelangelo, το θέαμα της Φλωρεντίας είναι από το ώραιότερα. Ο λόφος αυτός είναι ο κυριώτερος περίπατος των Φλωρεντιών και των ξένων. Από το μαγευτικό αυτό μέρος φαίνονται όλα της τα κάλλη. Ο υπερήφανος δρόμος της ή Sante maria dei Fiori, με τη θαυμάσια, την δόνομαστή της, κοίπολα και το μοναδικό της στο κόσμο καμπαναριό του Ciotto, τα μεγάλα θεώρατα παλάτια της με τού; ψηλούς τους πύργους, οι αναρίθμητες εκκλησίες της, ξεχωρίζουν στη πόλη.

Νά από τα προάστεια, κείνο που αληθινά ξεχωρίζει, κείνο που συγκεντρώνει βλου, έένοε και νιόπικους, είναι το ιστορικό, το πανάρχαιο Φιζουλε. Χτισμένο στο πιο ρομαντικό λόφο κει ή έμόνο όμορφη, αλλά και ιστορία και τέχνη. Είναι ή καρδίη, της παλιάς Έτρούριος, ή μάνα της Φλωρεντίας. Στο πανάρχαιο Έτρούσινο άμυρθέατρο, στίς περίφημες θέρες του, στα Έτροσικά του τείχη και τάφους, στο ά γαιολογικό του μουσειο γεμάτο μνημεία, αγάλματα και φιλοτεχνήματα του Έτρούσικου πολιτισμού, σπρρέουν περιηγηταί και άρχαιολόγοι σπουδάζοντα. Στη κορυφή του λόφου, το περίφημο μοναστήρι του San Francisco με σπουδαιότατη Κινέζικη, Ίαπωνέζικη και Αιγυπτιακή συλλογή. Έργο άληθινά θαυμάστο των Φραγκισκανών έσραποστόλων, έχει τη πιο έξαιετική θέα στην πόλη. Πιο μακριά ακόμα γύρω-γύρω άλλοι πιο ψηλοί και μακρινέι λόφοι με στίς κορυφές τους μοναστήρια και πύργους, κλειούνε γύρω-γύρω την πόλη αφήνοντας ένα μέρος μονάχα άνοιχτό πρός την Τοσκάνικη πεδιάδα.

Όλα συνεινούν να κάμουν την Φλωρεντία, πιο όμορφη.

Νά γιατί την λένε, ή πόλις των άνθέων.

Στη μαγευτική αυτή πόλη, στη πατρίδα του Ραφαήλου, του Μιχαήλ Άγγελου, του Giotto, Μπερνίνι, Ντά-Βίντσι, του μεγάλου Γαλιλαίου, του άθάνατου Dante και τόσων άλλων μεγάλων, στη κειτα και μάνα αυτή της αναγενήσεως, ή τέχνη είναι άφθονα ειρημένη σε κάθε της δρόμο, σε κάθε της μουσειο στίε γαλλερίες της, σε κάθε παλάτι μεγάλο ή μικρό, στίε εκκλησίες της, παντού. Άγάλματα, αληθινά άριστουργήματα, στολίζουν τες στίε της, τα μουσειά της. Νομίζει κανείς, πως ή Φλωρεντία είναι ένα μεγάλο μουσειο, μια άπέραντη άκαδημία και ών τεχνών, ένα υπέθριο πανεπιστήμιο, ένα συμπαγές άριστούργημα. Η άθάνατη τέχνη πλημμυρίζει τα πάντα. Στεκόμαστε και κυττάμε μ' ελλάθεια, άπεροφρημένοι, τα άριστουργήματα αυτά της τέχνης που έξφεύγουν από το κύκλο κάθε έμπνεύσεως και έτελεσεως για να συμπεριληφθούν σε κάτι πιο άνώτερο. Τα μοντέλλα θά ζούσαν και ζούνε μια ζωή άλλωδιώτικη. Καλλιτέχνης κάθε έθνους άκίνητοι και αυτοί σαν άγάλματα, στέκουν εκεί και τα κοιτάζουν. Προσκαθόν να δώσουν στο κανί και στο μάγκρο την ίδια ζωή. Παρακολουθούμε τη συγκίνησή τους, αλλά ή μεγάλη τέχνη δεν ξαναγυρίζει. Ήσαν τόσο μεγάλοι εκείνοι, που ένας τους μονάχα θά έρωσε να κάμη τη Φλωρεντία μεγάλη και ένδοξη. Και είσθανόμαθερίτες και υπερηφάνεια όταν μέσα σ' αυτή τη τέχνη την άμίμητη, βλέπομε περίφανα, πιο άθάνατη από κάθε άλλη, πιο τέλεια, πιο θεία, τη άρχαία Έλληνική. Τη μεγάλη Έλληνική τέχνη, που ποτέ πια δεν θά δ'η σαν αυτή ο κόσμος.

Ο Πραξιτέλης, ο Φειδίας ζούνε έδω στην Ιταλία, για να δοξόζουν, καιτοι μακριά, τη πατρίδα τους. Πέθαναν και πήραν μαζί τους το μυστικό της τέχνης τους ζηλιάρικα. Ο Κανόνα, ο Μπερνίνι και αυτός ακόμα ο sommo Michelangelo, δεν έφθασαν ποτέ στο σημεί να δώσουν ζωή αληθινή στο άψυχο...

Είναι άιστουγήματα αλλά άψυχα...

Όταν με το πέσιμο του ήλιου, τα φώτα άρχίζουν να λαμποκοπούν κάτω στη πόλη και ή άχνάδα της εποχής σκεπάζει σιγά-σιγά με το σκοτάδι τη ποιητική πόλη, ή ιστορία της γιομάτη θρούλλου, άνώμνη πολυποικίλη, με δημοκρατία και με φουδιισμό, με έλευθερία και με τυραννία, με δόξες και με δυστυχίες, ή γεν-



ναϊότης των κατοίκων της, αί νίκες, ή λαμπρή  
έκείνη των Medici, ή ιερή εξέταση, τὰ βραχ-  
υστήρια, οί εμπύλιοι έριδες και σπαραγμοί, ή  
επιδρομές τής πκνούκλας, ή διώξεις, ή υπο-  
ταγή της, και στερνά ή τελειωτική έλευθερία  
της μζ; έρχεται στο νοϋ για να μζς τήν κάνονν  
πίο θρυλική άκόμα . . .

Σιγά—σιγά ήσυχάζει, ρίχνεται στον ύπνο, ή-  
συχο ύπνον κι' έχι ταρκυμένο έπω; στις άλλες  
μεγαλούπολες. Κοντά στη όχθη του σκοτεινού  
άρου, τὸ πάνθεο, τὸ ζακουστό στο κόσμο πάν-  
θεο άρνήνει πελώρια τή σκιά του. Κεϊ μέσθ κοι-  
μούνται οί μεγάλοι άνδρες, τής Φλωρεντίας; οί γί-  
γαντες τής τέχνης. Μπροστά σ'αυτο; τάφους τους  
άνκτριχίζουμε από συγκίνηση. Είναι τὸ πάνθεο  
τής τέχνης, τοϋ κόσμου όλου . . .

Και συρρέει, συρρέει κόσμος πλούσιος, κόσμος  
μορφωμένος, κοσμογυρισμένος για να βρη μιὰ  
βίλλα, μιὰ κάμερα στη πόλι ή στα περίχωρα, για  
να ζή και να άνακνήη τὸ μοσχοβολισμένο άέρο  
της, να άγκυλωτήη τον δλογάλονο ούρανό της, ν'

άκούση τή μουσική τής όμορφης; γλώσσας της, να  
γονατίζη μπροστά στα άριστουργήματα εκείνα  
των γιγάντων καλλιτεχνών, που έχουν μέσα τους  
τὸ τέλειο άίρον ζυτον στη φκνατική, στη σύλ-  
ληψη και στην εκτέλεση.

Γιατί τίποτε θαρρείς πῶ; δέν λείπει από τήν  
εϋτυχισμένη αυτή πόλι.

Και περνάει, περνάει κόσμος. Και είδθ Γερμα-  
νού; πελλεγρίνου; να κλαίνε φεύγοντα; από τή  
Φλωρεντία, γιατί έχει τήν άκτανικήτη δύναμη  
όχι να άέσει, όχι να τρελλαίνη, όχι να κτα-  
κτᾶ σαν τόσες; άλλες; όμορφες; πόλεις; αλλά να  
χτυπᾶ και' εϋθείη στα παιδ άισθηματικά και λε-  
πτά σημεία τής καρδιάς;. Μελαγχολισί κνεϊ; άλλ-  
λᾶ ή μελαγχολία του είναι ένα; άσέλειωτος; θκυ-  
μασμός; ένκ άίσθημα που τον άνοψώνει πολύ.

Τὸ άίσθημα τής γαλήνης; και τοϋ ώραίου, τοϋ  
ώραίου στη φύσι και στη τέχνη . . .

Φλωρεντία 8 Οκτωβρίου 1925

Σπύρος Μινώτος

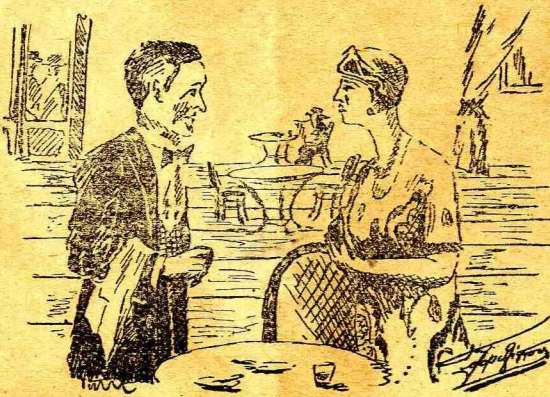
ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΠΕΝΙΕΣ

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Τὸ ζαχαροπλαστείο, ένα από κείνα εις τὰ  
όποια δίδουν τὰ ραντεβουδάκια τους; τὰ ζευ-  
γαράκια, ήτανε γεμάτο άρσενικῶδη ήλυκο πλη-  
θυσμό που έτρωγε τους άφράτους; λουκουμά-  
δες έμπεποτισμένους

από τὸ άγνώτατο μέλι  
του γνωστικού Τρελ-  
λου μας. Τή μόνη πα-  
ραφωρία μέσα σ' αυτό  
τὸ άρμονικό σύνολο  
των ζευγαριών, άπο-  
τελούσαμε εγώ και ὁ  
φίλος μου Νιντής  
πουταν άδύνατον να  
ζευγαρώσουμε έλλεί-  
πει μονῶν τροφερῶν  
πλασμάτων.

Τὰ τραπεζάκια ή-  
σαν γεμάτα όλα κι' ένα ζευγαράκι περιμένε  
όρθο μέχρις ότου άδειάση κανένα για να



— Μὰ σᾶς παρακαλῶ, Κύριε...

καθίσουν. Δέν περιμέναν και πάλι γιατι σὲ  
λίγο άδειασε τὸ διπλανό μας τραπεζάκι που-  
ταν κοντά στην πόρτα και τὸ ζευγαράκι πλη-  
σίασε για να τὸ καταλάβη. Δίνοντα; δὲ θέση

ὁ νεαρός στη δεσποι-  
νίδα για να καθίσω  
είπε:

—Καθίστε δεσποι-  
νίς. Άλήθεια ξεχα-  
σα να σᾶς ρωτήσω  
πῶς σᾶς λένε.

—Τώρα τήν ψάρε-  
ψε ὁ κύριος από δῶ,  
είπα στο φίλο μου,  
γιατι δέν ξέρει οϋτε  
τὸ όνομά της άκόμα.

—Γιατί παράξενο  
σοϋ φαίνεται; Τήν ψά-

ρεψε, η φέρνει τώρα στο ζαχαροπλαστείο  
για να τή γλυκάνη και μετά...θᾶ γνωρι-

στον νε κάμης.

Τὰ πρώτα πιάτα οί λουκουμάδες τελείω-  
σαν και ήσαν τὰ δευτεία, κι' ως πῶ να  
γνωρίσω τὸ πῶ και στο φίλο μου, έπαραγγέλ-  
λοτο αᾶς τα τεϊα.

—Μὰ τὸ πῶ φάρι τοῖς εἶχα, βρε Νιν-  
τῆ, τούτοσ; Αᾶδισί έχουν κουράγιο να μῆν  
άφήσουν λουκουμά για λουκουμά στο ζαχα-  
ροπλαστείο.

—Τί σᾶς πιάζει έσένα, μωρὲ παιδί μου;  
"Ασε τοῖς ανθρώπους να φᾶνε τοῖς λουκου-  
μάδες τους; μή τοῖς καθίσουν στο λαιμό.

Και εἶπα άφήσαμε τοῖς ανθρώπους να ε-  
ξακολουθήουν τή δουλειά τους και άρχισαμε  
μιὰ άκομῆ σασίση συζήτησι, φιλοσοφούν-  
τες με τις πύργες που ήρχοντο και εκάθηγτο  
εις τὰ μελαίωνα μαχαροπήρουνα.

Πέρασε άσπετη ὥρα εἶσι, όταν τή φιλοσο-  
φία μας άπέφυγε ή φωνή τουγκασσοριού που  
έλεγε: «Δέν με ενδιαφέρουν έμένα, δεσποι-  
νίς, αυτά που λέτε. Εγώ ξέρω μόνο πῶς ὁ  
λογαριασμός μου είναι ότιῶ πιάτα λουκου-  
μάδες, δηλαδή δραχμές 22 μαζί με τὸ πουρ-  
μπουάο».

—Μὰ πῶ παρακαλῶ, κύριε, άκούστηκε ή  
λεπτή φωνή τής δεσποινίδος. Άπαντήστε  
μου σ' αυτό που σᾶς ρωτάω.

Μήπως πιάει που πήγε ὁ κύριος που ή-  
ταν μαζί μου; γιατί αυτός θᾶ πλήρωσε, έπει-  
δή εγώ και ή τέχνη δέν έχω φιλά.

Εν τῶ μεταξύ ὅλοι εἶχανε στρέψει προς  
τὸ γκαρσόν και τή δεσποινίδα κι' έπερίμεναν  
με άγωνία τὸ άποτέλεσμα του επεισοδίου, του  
όποιου τήν άπέθεσι δέν μπορούσαν να μαν-  
τεύσουν. Όταν σὲ λίγο απ' τήν άγωνία τοῖς

έβγαλεν ὁ διευθυντής του καταστήματος, ὁ  
όποιος πλησιάσας τήν δεσποινίδα τήν ήρώτη-  
σε περι τίνος πρόκειται. Και ή δεσποινίς με  
φωνή διακοπιουμένη και τρεμουλιαστή από  
τὴν όρμη ήρχισε να λέγη:

—«Πρὸ ὀλίγου ήρθε με ένα κύριο τον  
όποιον μόλις εἶχα γνωρίσει και εκάθισαμε  
και εφάγαμε λουκουμάδες συζητήοντας, όταν  
σὲ μιὰ στιγμή τον είδα να κντιάη προς τήν  
πόρτα και να λέγη: «"Α! Γειά σου Κόστα.  
Στάσου δυὸ λεπτάποδοσέ θέλω να σου πῶ κάτι.»

—Και λέγοντας αυτά, έβήρσιε προς τὸ  
μέρος μου, μου έζήτησε παρητόν και έπήγε  
προς τήν πόρτα. Περιμένα να γνωρίσω, περι-  
μένα, περιμένα... Τίποτα. Κντιάω στην  
πόρτα, τίποτα. Τώρα έχει περάσει κάμποση  
ὥρα και δέν εφάνηκε και οϋτε θᾶ φανῆ ά-  
σφαλῶς. Τὸ γκαρσόνι τώρα μου ζητάει να  
του πληρώσω τον λογαριασμό, επειδή δὲ τυ-  
χαίνει να μῆν κρατῶ χρήματα επάνω μου τοῦ  
είπα να.....

Δέν έπρόφθασε να τελειώση τή φράσι  
της, όταν γουρλώγη τὰ μάτια κντιάζοντας  
προς τήν πόρτα και με όρμη κερανού, όρ-  
μῶσα προς τον δρόμον είπε:

—«Νάτος ὁ ἄθλιος! Πάει προς τὰ κάτω.  
Τώρα θᾶ τον πιάσω να τον φέρω από τὰ  
μαλλιά τον άιμο. Και έχάθη.

Τὸ φινάλε ήτο εϋ τὸ γκαρσόνι τραβοῦσε  
τὰ μαλλιά του, διότι ήραγιάσθη να πληρώση  
από τή τσέπη του δραχμές 22 μαζί με τὸ  
πουρμπουάο, επειδή μάτην άνέμενε ὅπως  
κομισθῆ ὁ άιμος συρόμενος από τὰ μαλλιά.  
Μίμης Καράσκης

ΟΥΤΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

Ιστορικόν δράμα εις πράξεις τέσσαρας υπό Ριχάρδου Καστελβένιου  
Μετάφρασις Σπυρίδωνος Δε-Βιάνη

Μεταφέρομεν εις τήν ήμετέραν λαλου-  
μένην γλώσσαν τὸ έθραιον ιστορικόν δρά-  
μα, οδανθε ὁ ήρωῶς είναι ὁ μέγας πολίτης  
και ποιητής ο'όσκολος, του οποίου κατά  
τὴν 10 Σεπτεμβρίου του 1927 συμπληροῦν-

ται εκατόν ετη, που εγκατέλειψε τον μάται-  
ον τουτοϋ κόσμον και μετῆ εις τήν αι-  
ωνότητα. ήρωι ής μεγαλοϋσιασ αὐτου και των  
όντως παισιωτικῶν αισθημάτων και ναισθη-  
μάτων και του εδαμαντινου του χαρακτή-



ρος. Τὸ μεταφράζομε δὲ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ πανηγυρισμοῦ τῆς ἑκατονταετηρίδος, ὁ ἀξιόλογος ἐρασιτεχνικός ὄμιλος τῆς φιλοκάλου δεσποίνης Αἰμυλίας Δαμίρη — Παπαλεονάρδου, πρὸς τὸ παραστήσει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ἡμετέρου Θεάτρου, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ τὸ ὄνομα Φώσκολος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ ὄμιλος συνεργασθῆ εἰς τὴν λαμπρότητα τοῦ ἐορτασμοῦ μας.

Χρείας τυχοῦσης, τὴν μετάφρασιν συνοδεύομεν μὲ ἱστορικές σημειώσεις, ὅπως ὁ ἀναγνώστης γίνῃ κάτοχος τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν λαμβάνει χώραν ἡ παράστασις.

Νομίζομεν καλὸν κατὰ πρῶτον νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς εὐμενεῖς ἡμῶν ἀναγνώστιας τοῦ ἐμμέτρου ἱστορικοῦ τούτου δράματος τὸν συγγραφέα, οὗτος τὸ ὄνομα Ριχάρδος Καστελβέκιος, εἶναι τὸ γνωστὸν ὄνομα εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον, διότι τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ὄνομα εἶναι Τούλιος Πουλλέ, ἔλκων τὸ γένος ἀπὸ ἀρχαίας οἰκογενείας, φερούσης καὶ τὸν τίτλον τοῦ Κόμητος.

Ὁ κόμης Τούλιος Πουλλέ ἐγεννήθη ἐν Βερώνῃ. Νεώτατος, τῷ 1837, ἔγραψε δύο κωμωδίας, αἱ ὁποῖαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν ἐχειροκροτήθησαν. Ἐξηκολούθησε γράφον φιλοπόνως καὶ ἔδειξε μεγάλην γονιμότητα, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ πλείστα ὠραία δραματικά αὐτοῦ ἔργα, ἐξ ὧν ἕνα μετεφράσθησαν εἰς ξένας γλώσσας καὶ παρεστήθησαν εἰς ξένα θεάτρα.

Θελήσας νὰ δώσῃ ἀνάπαυσιν εἰς τὴν κουρασμένην γραφίδα του, ἐπεδόθη εἰς τὴν χημείαν, τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, τὴν φωτογραφίαν καὶ τυπογραφίαν.

Μεταξὺ τῶν πλείστων ἔργων αὐτοῦ συναριθμεῖται καὶ τὸ ἱστορικὸν δράμα «Ὀύγος Φώσκολος» μὲ τὴν σκηνὴν εἰς Μιλάνον καὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἐδῶ πρέπει νὰ ἀνοξώμεν μίαν παρένθεσιν. Τῷ 1796 ὁ Ναπολεὼν ὡς στρατηλάτης μεταβαίνει ἀπὸ τῆς θεικῆς πατρι-

δος του εἰς τὴν ἀληθῆ, χωρὶς διωξνάφανῆ φιλόστοργον τέκνον. Νικηφόρος εἰσέρχεται εἰς Μιλάνον τῇ 15 Μαΐου καὶ ἰδρύει τὴν Τζισαλπίνιον Δημοκρατίαν. Μὲ τὴν εἰρήνην τοῦ Καμποφορμίου (1797) καταδικάζει, ἔπειτα ἀπὸ δεκατέσσαρας αἰῶνας ἐνδόξου δράσεως, τὴν θαλασσοκράτειραν Βενετίαν εἰς τὰ ἄκαρδα αὐστριακὰ δεσμῶν. Ἡ γαλλικὴ σημαία ἀσπλαγχνά ἐκυριαρχεῖ. Νέας δημοκρατίας ἐδημιούργει ὁ ἐκγαλλισθεὶς μέγας Ἰταλὸς, ἐν Ρώμῃ, καὶ Γενούῃ, Νεαπόλει.

Τῷ 1802 ἡ Τζισαλπίνιος Δημοκρατία, λαμβάνει τὸ ὄνομα Ἰταλικὴ Δημοκρατία ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ναπολέοντος, ἡ ὁποία τῷ 1805 φέρει νέον ὄνομα, Βασίλειον τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας ὁ Ναπολεὼν στέφεται βασιλεὺς ἐν Μιλάνῳ καὶ ἀντιβασιλεὺς ὁ Μπομαρσέ.

Εἰς Μιλάνον ἡ αὐλὴ τοῦ ἀντιβασιλέως Εὐγενίου ἦτο μεγαλοπρεπής. Τῷ 1814 εἰσβάλλουσιν ἐκ νέου οἱ τύραννοι Αὐστριακοὶ καὶ ἀρχίζουσι νέα βασανιστήρια. Ὁ Πέλικος, καὶ ἄλλοι μεγάθυμοι πατριῶται, πάσχουσι τὰ πάνδεινα. Κλείομεν τὴν παρένθεσιν, διότι ἡ συνέχεια τῶν δεινοπαθῶν μᾶλλον τῆς Ἰταλίας δὲν συνδέονται μὲ τὸ ἱστορικὸν δράμα, ὅπερ μεταφράζομεν.

Τὸ δράμα παρεστάθη τὸ πρῶτον ἐν Μιλάνῳ τὸ ἑσπέρας τῆς 17 Νοεμβρίου τοῦ 1858 εἰς τὸ θέατρον Ρέ, παρὰ τοῦ διαδού τοῦ περιλαλήτου Ἐρνέστιου Ρώση, οὗτος τὸ ὄνομα, ὡς γνωστὸν, εἶνε στενὰ συνδεδεμένον μὲ τὸν Σέξπιερ. Τὸ ὄνομα Οὐύγος Φώσκολος, ἡ φήμη τοῦ Καστελβέκιου, ἡ προσωπικότης τοῦ Ρώση συνήθησαν ἀπειρον κόσμον. Ὁ λαὸς δυστυχῶς δὲν ἀνέπνευεν ἐλευθέρων αἵρων. Λόγι ἦτο δράμα μὲ ἥρωα τὸν Φώσκολον ἐνφῶτα πατριωτικὰ αἰσθημάτων ἐκχυρισχοῦσαν καὶ οἱ δουλόφρονες ἐμασιγοῦντο. Συνεπῶς ἀποτυχία μεγάλη, ναυάγιον πλῆρες. Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ ἐφώναζον οἱ πατριωτισκόμενοι. Τὸ δράμα δὲν ἐτελεώθη. Οὐδὲ ὁ τύπος ἐφάνη εὐνοϊκός. Εἰς τὴν ἀποτυχίαν συνέτεινεν ἐπίσης

οἱ Ὀμόντης, ὁ μέγας ποιητὴς ἀλλὰ κάκιστος πατριώτης, ἐπιρουσιάζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς μὲ μελανά χρώματα. Ὑμεῖς οὕτως τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας οἰαοδίησι ἀρχῆς καὶ ἀνῆσαν. Ἦτο ἐληθῆς ἀνεμοδείκτης. Τὸ ἀγγιστροφον τοῦ χαρακτήρος, τὴν εὐστροφίαν τῶν γεωμῶν του ὁ Τζιορδάνης δικαιολογεῖ οὕτω πως: «Ὁ Μόντης δὲν ἐπώλει τὴν συνείδησιν αὐτοῦ, οὔτε διὰ φιλαργυρίαν, οὔτε διὰ φιλοδοξίαν. Οὐδὲ δυνάμεθα νὰ αἰπώμεν οὐ διέψευδε τὸν ἑαυτὸν του. Ἐγένετο εὐμειάβλητος ἕνεκα ὑπερβολικῆς καὶ ἐλεεινῆς καὶ ἀσυγχωρήτου δειλί-  
ας, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὠμολογεῖ

«μετὰ λύπῃ, εἰς τοὺς στενωτέρους αὐτοῦ «φίλους». Ἐνῶ ὁ ἡμέτερος Φώσκολος ἦτο ἄφοβος, ἀτρόμος, τολμηρὸς, γενναῖος τὴν καρδίαν. Τοιοῦτοτρόπως μὲ τὸν Παρίνην καὶ Ἀλφίρη συνέτεινεν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πολιτικὴν ἀναγέννησιν τῆς μεγάλης πατρίδος τοῦ Δάντε.

Ὁ Καστελβέκιος διατηρῶν τὴν οὐσίαν τοῦ δράματος, ὡς ὁ ἴδιος γράφει, ἐμετρίασεν ἐκφράσεις τινὰς καὶ τὸ 1869 τὸ ἔδημοσ' εἰσεῖσε ἱστορεῖ δὲ ὁ Δε-Γουβερνάτης, ὅτι ἔπειτα ἐχειροκροτήθη καὶ χειροκροτεῖται ἔτι εἰς τὰ ἐπισημότερα θεάτρα τῆς Ἰταλίας.

Ἐπειτα ἡ πρώτη πράξις.

## ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΤΟ ΔΑΚΡΥ

*Λαίρη σὸ τοῦ δὲν τῶδαζε,  
δὲν τῶδε σὲ ὄνειρό του  
ἐκεῖο σοῦ μοῖρα τοῦδ' ὠσε  
σωρὸ στὰ γερατιά του.  
Λεβέντη γυῖο στερήθηκε  
κι' ὅτι εἶχε βίος δικό του  
μὰ κάτι ὡρεῖο μικρότερο  
ἐνοιῶθε στὴν καρδιά του.  
Ἐε νύχης χέρια τὸ αἰκρὸ  
σὰν ἔτριψε ἰσμὶ του  
ὡρὴν τὸ γευθῶν τὰ χεῖρη του  
τοῦ τῶδ' ὠρεχε ἡ ματιά του.  
Ἔτσι βουθὸς ἐγύριζε  
σένα ὡρητὸ σπαδί του  
σοῦ τοῦχαν γράφει κάποτε  
στὴ φοῦχτα τῶνομά του.  
Ἄλλους καιροὺς θυμῶτανε  
τὰ δὴ ὡδ' τὰ φοροῦσε  
τῶνα ἴσηλ' στὸ μέτωπο  
καὶ τ' ἄλλο στὸ ἀγερρό του.  
Βαρὸ ἦταν τῶρα τὸ σπαδί,  
καιρὸς δὲν τὸ ἴητοῦσε,  
μὰ τῶνομά του τῶδ' ὠζε  
σὰν φῶς στὸ μέτωπό του.  
Καὶ σὰν τὸ νοῦ του ὠδῶζε,  
τοῦχαν οἱ τόσοι ὠνοῖ  
τὰ μάτια τὰ χιονόστρα  
σὰν δράκα ζαναμῆνι  
κι' ἐξέραν ὠίκρα σοῦ καρδιά  
στὸ βίος δὲν ἀσηκῶνγε  
στὴ χῆρα τοῦ μονάκρου  
ὡαῖοῦ του καρῶνῶνα.  
Ἔτσι αἰκρὰ τρικύριζε  
συχρὰ τὸ στοχασμό του,*

*ὁ χρόνος τὸν σεβότανε,  
ὁ χάρος τὸν ζεχνόυσε,  
κι' ἡ συμφορὰ σοῦ κάδιζε  
βαρεῖα στὸ μέτωπό του,  
τὴν ἀσημῆνια κόμη του  
κορῶνα τοῦ φοροῦσε.  
Μιά μέρα νηὸς ὡρητῶτος  
στὴν ἀρχοντιά σοῦ ἴησε,  
σὰν τὰ σαράκια μάτια,  
χαλάστρα σὰν ἐκεῖα,  
σοῦ τὴν τιμὴ δὲν ἐνοιῶθε,  
καὶ ὡρητῆ ὡατα ἴησε  
ἐξέωσε στοῦ γέροντα  
τὴ γεωχοκατοικία.  
Καὶ σὰν ἐκεῖνος ἴηνοιζε  
τὴν ἀσημῆνια ὠάλλα  
σοῦ σὰν μιὰ φέτα γεργαριοῦ  
ἐφῶτιζε χλωμά.  
Μὲ λόγια γρηκοδόλωτα  
καὶ τᾶμματα μεγάλα,  
στὴ χῆρα τὴν καλόβοη  
τὴ ἴητησε δερμά.  
Ὁ γέρος ἐκοιμῶτανε,  
τῶν γερατιῶν τὸν ὠνο,  
ὡοῦνε βαρὺς σὰν δάνατος  
σὰν τὸν γρημνὸ βαθὺς,  
ὡστερα ὠπὸ τὸ μάταιο  
φαρμακρό του ὡῖνο  
ὡταν ἐκεῖνη ὡμῶζε  
τὸ γέριτο σπαδί.  
Μὰ σὰν τὸ χεῖρι ἴημῶζε  
στὴν ἀσημῆνια δῆκη,  
ἴηχῆ ἴηε κι' ἐνοιῶθε  
τ' ἀσημὶ τὸ ἴηχρό!*



Τὸ γέροντ' ὄρα τῆς τιμῆς  
ἀντήχησε μὲ φρίκη  
κι' ἐβρόντησε σὰν νᾶκραζε  
τὸ γέροντ' ἐπὶ τὸν ἄνθρωπο.  
Δαιμονιομένη μάννα  
νοτιάς δὲν ἔχει τόση,  
σὰν στήν ἀνεμοβόλη του  
τὴν σφαιρὰ χτυπᾷ.  
Μ' ὄσον ὁ γέροντ' χούμιζε  
καὶ σπινθῆρας ζαχαριώσων  
τὸ χέρι τὸ τριμάμενο,  
τὴν ἄντησε μακρὰ.

«Τὶ μὲ σκουντζὸς ἀνθρώπου !  
Ἐχεῖς ἐσὺ ἀγάπη !  
Ἐχεῖς καρδιά ν' ἀνδρειόδεσαι  
μὰ τὴν κληρονομία σου ;  
Τὰ χρόνια σὲ ζελοῦσαν,  
τῶς τὸ ψωμὶ χαράμι.  
Ἀνάδεμα σοῦ βρέδνηκα  
στὴν ἄτιμη γενεά σου»  
Ὁ γέροντ' εἰς τὰ λόγια τῆς  
ζαχνίστικης ! Ἐπαύσε  
ὡς τὴν καρδιά τοῦ δάγκωσε  
γεῖδι φαρμακερό !  
Τὰ δύο ρουδούνια τέντωσε !  
Ἀνάσανε ! Βορροῦσε,  
Παμπρὸς θυμὸς ἐξύωνσε  
στὸ γέροντ' ἄνθρωπο.  
Τὸ ἄσπερα μάννα του οἰοῦνταν  
σὰν κόματα ἀποσπασμένα,  
ὁσοῦ βορρῆς ἀνέμερος  
γοσοκῶναι ἐπὶ γαλῶ.  
Ὅσον ἀφροὶ χυδῆκα  
στὸν ὄμο τὸν καδένα  
καὶ μιὰ κατὰρα βρόντησε  
στ' ἄχειρ τὸ ἄλο.  
«Ἀνδρεία γέροντ', ἀνάδεμα !  
μὰ τώρα ἀρετὰ εἰ βραίνει ;  
τ' ἀνάδεμα σὲ χεῖρ μου  
μονάχο ψυχοῦ.  
Ἐ' ἐκεῖνο μόνον ἡ τιμὴ  
σοῦ μοῦκλεψες μοῦ μένει,  
σὲ κείνο δὲ φαρμακερὶά  
κι' ἐξωδα μοναχά,  
Ἄν ἤμουν νῦν δὲ νᾶωνγα  
κάδε ντροπὴ ἐπὶ αἶμα,  
τιμὴ τὴν φρίκη δάκρυα  
καὶ φρίκη τὴν τιμὴ.  
Μὰ γερατεῖα μὴ ἀλάκωσαν,  
δὲν εἶμαι σὰν γέροντ',  
καὶ μοναχὴ τὸ χάροντα  
τροπὴν κάδε σὺ γῆ.  
Ἐὰν ἀλάκωσαν χεῖρ μου  
μὲ τ' ἄτιμο γέροντ' σου,

σὰν γὰρ τὸ χάρη τὰριζα  
τὸ σῶμα τὸ σκουρτό.  
Ποῦ ἀνεμὰ σπινθῆρας τὸ δάκρυ μου  
τὴν ἄτιμη γενεά σου  
καὶ λόγια σὰν νᾶδεζε  
σὲ δὲ δρόμο τὸ ζήτησ'»  
Ἐὰν λόγια ἐκεῖ ἀσπαράσσων  
τοῦ γέροντα τὰ χεῖρ !  
μαργαριτάρη κοίτησε  
στὴν ὄψη τὸν ταχό.  
Ἐὰν ὁ βοριάς ν' ἀσπασσε  
τὴν γῆν ὡς σὲ στείλει,  
σὰν οὐρανὸς σοῦ κοίτησε  
ωσὶν τὴν βροχή.  
Τὸ στοιχωμένο τὸ δερμὶ  
σοῦ δάμασεν ὁ χρόνος  
κατὰ τὸ σπινθῆρας ἄντησε,  
τὴν κόμη τὴν χυτῆ.  
Ὁ στεναγμὸς ἀντήχησε,  
ἕστερος ἤχος μόνος,  
καθὼς βροντὴ σοῦ ἀέρας  
σὲ βάθη νὰ κρυφῆ.  
Ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἔδωσε  
στὸ γέροντ' ἄνθρωπο,  
καίρου μοῦρβι ἀλάκωσε  
βαρὸν σὲ μιὰ στιγμή.  
Ζάβρον ὄσον χεῖρ μου ζάμωσαν  
στ' ἀδύνατο τὸ χέρι  
μὴν ἔτυχε καὶ ζύωνσε  
καθεὶς ὡς τὴν τιμὴ ;  
Τὸ τρυφερὸ γκονάκι του  
δέκα χρόνονε δρέμα,  
σὰν τοῦ αἰσῶσοῦ του ζένοιζε  
τὸ δάκρυ νὰ κοίτῃ.  
Ἐπὶ μικρὴν ἀρετὰ ζύωνσε  
τὸ τιμημένο αἶμα,  
κι' ἐκώλησε ἐπὶ χέρι του  
τὰ χεῖρ τ' ἀγάπη.  
«Μὴν κλάις ἀσπασσοῦ γὰρ σένανε  
ἐγὼ δὲ ζητιανέσω,  
ἂν γύνης, εἰς τὸ ἀγάρι σου  
ἐγὼ μὰσι δάκρυ,  
Ἄσπε μάννα μου ψωμὶ  
σοῦ δὲ δὲ γυροῦσω  
ἀκόμα μοῦρα ἂν ἴδεζε  
στὴν ἀεὶνα νὰ σπινθῆρας».  
Τὰ λόγια ἐκεῖ ἀσπαράσσων  
εἰς τὴν καρδιά τὴν μάννα !  
Τρομαχτικὰ ζυωνήσανε  
στὴν ἀδύνατο γοργὰ  
καθὼς σὲ νύχτα σοῦ φωτιά  
βαρσοχτυπᾷ καμῶνα.  
κι' ὁμορῶς ἐκεῖ στὸν γέροντα  
τὰ γόνατα γοργὰ.  
Βρέχουν τρία ἀπόσπασα χλωμά

τὰ δάκρυα σοῦ κοίτῃνε,  
βροχὴ τοῦ χρόνου ὡς ἄντησε  
μιὰ σπινθῆρας ἀνθρώπου.  
Παλαιότερα, μάννα καὶ αἰσῶ

ἰδελοῦμένοι ὡς ἄντησε,  
μετάνοια κ' ἰσχυρότητα  
καὶ ἐξωδα τρυφερῆ.  
Ἀνδρέας Βιαγίνης

### ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

#### ΜΑΡΑΘΗΚΕ

Τὸ δρόμο ποῦ ἐκράμασα  
Μέσ' τὰ σπινθῆρας μαλλιά σου,  
Στὴν κίτρινη ποδιά σου  
Κύλησε τὸ φτωχό,

Κι' ἀγκάλιασεν ὀλότρεμο,  
Φριχτὰ ξεφυλλισμένο,  
Μαριτῆλι μεταξένιο  
Ποῦ τὸ χεῖρ φυλακτό.

Ὁ Ζέφυρος δὲ τ' ἀγγίξε,  
Ὅτε καὶ ξένο χέρι  
Γιὰ τὰ τὸ κάμη ταῖρι  
Μ' ἀνθρώπους πορτοκαλλιάς...

Τὰ μαραμένα φύλλα του  
Κόρη μὴ τὰ πετάξης,  
Ἄσε μ' αὐτὰ νὰ φτιάξῃς  
Ροδόσταμα χαρῆς.

#### ΕΛΑ

Ἐλα κόρη νὰ σὲ σφιξῶ  
Τρυφερὰ στὴν ἀγκάλιά,  
Καὶ γλυκὰ νὰ σοῦ φιλήσω  
Τὰ χεῖλάκια σου τ' ἀγάπη.

Κι' ἀπαλὰ νὰ σοῦ χαϊδέψω  
Τὰ σπινθῆρας σου τὰ μαλλιά,  
Ποῦ ὀλόχαρα κυλάνε  
Στὴν ἀφράτη τραχηλιά.

Ἐλα πάλι ν' ἀντικρύσω  
Τῶν ματιῶν σου τὰ ἀστραπῆς,  
Ποῦ σκορπίζων στὴ ψυχὴ μου  
Θείας δροσιάς σταλαγματιές.

Κι' ἀφ' τὸ στίγμα σου ν' ἀκοήσω  
Γιὰ στεροὸν χαιρετισμὸ,  
Τώρα ποῦ θὰ πάω στὰ ξένα,  
Ἐνα, ὡς μου, «σ' ἀγαπῶ».  
Γιάννης Διαμάντης

### ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΛΚΟΟΛΙΚΟΥ

Ἀφιερωμένο στὴ «Γυναίκα Ἀλκοολικοῦ»  
τοῦ ἀγαπητοῦ κ. Φ. Καιροφύλα

Δάκρυ τοῦ πόνου μαργαριτάρη  
σκόρπησε ἡ μάννα σὰν φωτεινὸ  
ἄστρο, ποῦ λάμψι σκορπῆ καὶ χάρη  
πετώντας νύχτα στὸν οὐρανό.

Μὰ σπινθῆρας τ' ἀθῶα τὴν δειλὴ,  
ποῦχε ἕνας πόνος ἀνατολή,  
ἦπιαν τῆς μάννας γοργὰ τὰ χεῖρ  
τὸ δάκρυ ἐκεῖνο μ' ἕνα φίλ...

A. Βιαγίνης

Εἶναι τόσο ὁμορφὸ τὸ καλοκαίριτικο ἀπό-  
γευμα, ἔπειτα ποῦ τὴν λυσοσπινθῆρας θύελλα ὁ οὐ-

ρανὸς ποῦ καθαρίζεται, ἔχει ἀπαλότερο καὶ γλυ-  
κύτερο τὸ χροῖμα καὶ ὁ ἀέρας γίνεται περισσότερο  
ἀλαφρὸ καὶ μουσοδολησπινθῆρας ἐπειταχῆρας, λουσο-  
μένη ἀπὸ τὴν βροχὴ, πρῶσινθῆρας περισσότερο καὶ  
λαμποκοπέει σὰν πανέμορφο διαμάντι...

Μιὰ τέτοια ἡμέρα ἦταν, ποῦ ἀφροῦ ἔφαγα, τρά-  
θηξα πρῶς τὸ σπινθῆρας μου περίπατο, στὸ  
ψῆλωμα μοναχῶς, ὅπως πάντα, ἀνέβρινα ὀλοέ-  
να τὸν ἀνήφορο, ἀφῆνοντας τὸ μάτι μου λεύτερα  
να πλανιέται, στὰ πανέμορφα τοπία ποῦ γοητευ-  
τικὰ μὲ περιζῶνανε. Ἦταν ἀπάνταστο τὸ θέα-  
μα ἡ φύσις ὀλη, τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὄργιαζε ἀ-  
σπινθῆρας σὲ ὀμορφὰ καὶ χάρη... Σὲ λίγη, κορυσο-  
σπινθῆρας κάπως ἀπὸ τὸν ἀνήφορο, ἔφτατα στὸ ἐκ-



κλήρακι του 'Αι—Νικόλα: μὰ ποῖς δὲν ἔνοιω-  
σε τὸν ἑαυτοῦ του δλότλα ξεκουρασμένον, μπρο-  
στά στο μάγο ἐκεῖνο θέαμα ποῦ παρουσιάζεται  
ἐξαφνικὰ μπροστά του; 'Ω! εἶναι ἀφάνταστη ἡ  
μαγεία! 'Όσοι τὸ γνωρίζανε, αὐτοὶ βέβαια θὰ μὴ  
ἐνοήσουνε. Οἱ ἄλλοι, ἂς ἤρουνάτουνε γιατί καμ-  
μιὰ περιγραφή δὲ μπορεῖ νὰ τοῦς τὸ γωσιση...  
Θαμπωμένος ἀπὸ τ' ὄρατο θέαμα ποῦ ἔδλεπα,  
τρόβηξα πρὸς τὴ μεγάλη πέτρινη θεράντα, ποῦ  
βρίσκεται λίγα μέτρα μπροστά 'πο τὸ ἐκκλησά-  
κι, κι ἔκατα νωχελικὰ, πάνου στὸ πρακτικὸ μέ-  
νο ἀπὸ τὴ βροχὴς πεζούλι της...

'Ο ἥλιος ἔκαε κι ἡ ζέστη του μὲ νάρκωνε  
ἀναψα ἕνα τσιγάρο, κι ἄφησα τὰ μισοκλεισμέν-  
ματῖα μου ν' ἀπολαμβάνουνε ἡδονικὸ, τ' ὄρατο  
ἐκεῖνο θέαμα ποῦ ξετυλίξεται μπροστά μου...

'Ήταν μαγεία! ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος, φαινότανε  
γαλήνιος μὲ τὸ γλυκὸ γλαῦζο χρώμα του· τὰ  
φύλλα τῶν ἐληῶν μουρμούριζαν τ' ἀκατανόμηστο  
τραγοῦδι τους. Τὰ χωριά, σκορπισμένα δῶ καὶ  
κεῖ μέσα στὸ βυθὸ-πράσινο φόντο τοῦ μεγάλου  
κάμπου, φαντάζανε σὰν ἄμορφα λευκὰ λουλούδια.  
'Ἐνα χωριουδάκι, μέτα βαθεῖα στὴν κοιλάδα, σκαρ-  
φάλωνε παράξενα πρὸς τὸ κίανοςόδινο γειτονικὸ  
βουνὸ, σὰν νὰ ζητοῦσε ἀέρα· ὁ ἥλιος, ποῦ ἀγὰ  
καὶ νυσταγμένα κατέβαινε πρὸς τὸ ἀπέναντι τεί-  
χος τῶν βουνῶν, γιόμιζε τὰ πάντα μὲς τὴς χρυσῆς  
ἀχτίδες του σὲ φαντασμαγορία... Τὰ πουλάκια κά-  
νανε τοῦς τρελλοῦς του; ἐλιγμούς καὶ γιομίζανε  
τὸν ἀέρα 'πὸ τὴς ἀργυρόχνης νότς, το ς. . 'Ήταν  
νωρὶς ἀκόμα, κι ὁ περίπατος δὲν εἶχε ἀρχίσει·  
πολὺ ἀραιὰ περνοῦσε κάνας περαστικὸς διαδότης,  
ἡ καμμιὰ νταντὰ ποῦ φερνε τὰ μικρὰ της νὰ λια-  
στοῦνε· ἤρουνά, μὲ πέραντη γλυκεῖα γαλήνη βα-  
σίλευε πάνου σ' ὄλα... Φά'νεται πῶς εἶχα μισα-  
ποκοιμηθῆ· γιατί σὲ κάποια στιγμή, ἀνοίγοντας  
τὰ μάτια μου, εἶδα μὴ μισόκοπη μὰ ἄμορφη κυ-  
ρία, νὰ κάθεται σ' ἀπέναντι πεζούλι, ποῦ τὸν ἐρ-  
χομὸ της δὲν εἶχα καθόλου ἀντιληφθῆ. Δὲν ἦταν  
μόνη της, δυὸ μικρὰ παιδάκια τὴ συνωδεύανε·

Τὸ βλέμμα της, τὸ γεμάτο ἀπὸ στοργὴ καὶ  
χάδι, ποῦ τόσο γλυκὰ πλανιότανε στὰ ἄμορφα  
πλασματάκια της, μ' ἔπεισε πῶς ἦτανε μητέρα  
τους.

'Ήταν δύο ἄμορφα ῥοδοκόκκινα κοριτσάκια, μ'  
ὀλόχρυσες, πουκλιττές, καὶ θαυγάλανα ματάκια.  
Μποροῦσε νανεὶ νὰ πῆ, πῶς τέλεια τοῦς ταιριάζ-  
ανε φτεροῦγε ἀπ' ἀγγέλου; τὰ χαριτωμένα αὐ-  
τὰ παιδάκια, φλυαροῦσανε ἀκατάπαντα σὰν τὰ  
χελιδονάκια κι ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, φιλοῦσανε  
στὰ χέρια καὶ στὸ πρόσωπο, τὴ καλότυχη, ὅπως

ἐνόμιζα, μαννούλα τους.

'Ἐφριξα μίαν ὑπερη ματιῶ, στ' ὄρατο αὐτὸ  
οὐμπλεγμα, καὶ ξανάκλεισα τὰ μάτια μου μισο-  
ναρκωμένος... Μ' ἄξαφνα, μὴ γλυκεῖα φωνίτα μ'  
ἔκαμε πάλι νὰ προσέξω. «Μαννούλα, μ' ἀγα-  
πᾶς;» ρώτησε γλυκὰ, τὸ μεγαλύτερο τὸ κοριτσά-  
κι της. 'Η μάννα τοῦρριξε μὴ στοργικὴ καὶ  
τροφερὴ ματιῶ, τὸ πῆρε μὲ παραφορὰ στὰ χέρια  
της, καὶ τὸ φίλησε γλυκὰ ἐκεῖνο χαμογέλασε,  
τὴν κῦταξε γιὰ μὴ στιγμή, παράξενα στὰ μά-  
τια της, καὶ τὴ ρώτησε μὲ τὴν ἀπλήρη φωνίτα  
του: «Μητερίτσα μου κλαίς;» 'Εκείνη δὲ τ' ἀ-  
πάντησε, ἀλλὰ γύρισε στὴν ἄλλη μεριά τὸ κε-  
φάλι της, μὲ μίαν ἔκφρασι ἀπέραντου πόνου...  
Μέσα στὴν ὑπερη λαμπράδα ποῦ σκορποῦσε ὁ  
ἥλιος, εἶδα τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της νὰ λάμ-  
πουνε παράξενα. ἦτανε δακρυζομένη...

Τὸ μικρότερο παιδάκι της περὶ κεῖ, τὴν κῦ-  
ταξε λίγα λεπτὰ τώρα, μὲ μίαν ἔκφρασι ἀπέραντου  
οἴκτου. Τὸ προσωπάκι του, τὸ παράξενα θλιμμέ-  
νο, ἔδειχνε σὰν καὶ νὰ θελε νὰ πῆ, μὰ δὲν τολ-  
μοῦσε, δίστοξ: μ' ἄξαφνα γύρισε τὰ μικρὰ μα-  
τάκια του πρὸς τὴ θλιμμένη μητερίτσα του, καὶ  
μὲ κόπο τὴν ἐρώτησε: «Μαννούλα μο...καλή μου  
μητερίτσα, μὴ θυμῶ η...Τ; σὲ λύπησε καὶ σή-  
μερα; πῆγε πάλι στὸ καὶ ἐκεῖνο μαγαζὶ, μὲ  
τοῦς φίλους του; ἦπτε πάλι κρασί;... ἂ! ἂ! μὰ  
δὲ τὸν ἀγαπῶ μαννούλα μου...Εἶναι κακὸς, εἶναι  
κακὸς ὁ πατέρας...» καὶ τὸ μικρὸ τὸ προσωπάκι  
του, ἔδειξε μίαν ἔκφρασι θυμοῦ...

'Η μητέρα, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ· χεί-  
δεψε μὲ τὰ δύο τὰ χέρια της τὴς ὀλόξανθες που-  
κλιττές του, καὶ μὲ ἄπο λόγῳ ἐπιπληκτικὸ τὸ πικ-  
ρακάλεσε: «Κιτούλα μου, καλὸ μου παιδάκι...  
μὴ πῆς ἄλλη φορὰ ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα σου...εἶ-  
ναι καλὸς, πολὺ καλὸς ὁ πατεράκης... δὲν πηγαί-  
νει ἄλλο στὴν ταῖερνα...» Τὸ μεγαλύτερο τὸ κο-  
ριτσάκι της, εἶχε λίγη ὥρα τώρα, παράξενα χλω-  
μιάζει, καὶ τὴν ἐκῦταξε στὰ μάτια τρομαγμένο...  
Σὰν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τῆς μητερίτσας του,  
ὀποῦλεγε πρὸς τὴ Κιτούλα, τῆς χείδεψε μ' ἀγά-  
πη τὸ λευκὸ τὸ χέρι της, καὶ μὲ παράπονο μουρ-  
μούρισε: «Μὰ καλή μου μαννούλα...δὲν μᾶς λὲς  
τὴν ἀλήθεια ὁ πατέρας σὲ πικραίνει...

'Ἐφῆς τὴ νύχτα ποῦ κοιμώμουνα στὸ κρεβα-  
τάκι μου κοντὰ σοί, τὸν ἄκουσα ποῦ ἤρθε μὲ τὰ  
βραχὴ τὰ βήματά του, καὶ μοῦ φάηκε πῶς βλα-  
στημοῦτε. . 'Ω! ναι, τὸ θυμᾶμαι, βλαστημοῦτε...  
βλαστημοῦτε τὴν Περθεῖα μὲς...τὴν καλή μας  
Παναγία... φοβήθηκα μαννούλα μου, φοβήθηκα  
πολὺ. . 'Ἐνὶ ἔκλαιγε... ναι, ναι, τὸ θυμᾶμαι ἔκλαι-

γε...» καὶ τὰ ματάκια του βουρκώσανε...  
Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς μητέρας, εἶχανε  
γιομίσει ἀπὸ μίαν ὑγρὴ θρυπάδα, ποῦ μ' ἀγωνία  
προσπαθοῦτε νὰ τὴν κρύψῃ, ἀπ' τὰ μικρὰ της  
πλασματάκια... 'Γότερα βλῶντας, μὴ τελευταία  
μαρτυρικὴ προσπάθεια, χαμογέλασε δυνατὰ—ὦ!  
τι φριχτὸ χαμόγελο!—κι ἔπειτα ἐσυμπλήρωσε,  
μ' ἀνάλογη χειρονομία: «'Ω! τί ἀστεῖο ὄνειρο  
καθμέη μου 'Ελενίτσα...γὰ, γὰ, γὰ, τὸ πιστεφε;  
ἀλήθεια; Τί ἀστεῖο! ὁ πατεράκης εἶναι καλὸς...  
ἦτανε ὄνειρο χρυσόλι μου. » Καὶ τὰ δύο παι-  
δάκια μ' ἐκπληψ: ἐπαναλάβαινε: «'Όνειρο;» «'Ό-

νειρο καλὰ μου παιδάκια, ὄνειρο... 'Ο πατέρας  
εἶναι καλὸς...» Κι ἔπειτα ἔσκυψε καὶ τῆρε στὴν  
ἀγκυλιὰ της τὰ δύο πικνέμορφα παιδάκια τῆς, φι-  
λιώνοντας τα γλ κά...  
Κι ἡ τρεῖς χαμογελοῦσαν...Μὰ τί φριχτὸ τὸ  
χαμόγελο καίνο τῆς μάννα! τί φριχτὸ...  
'Ο ἥλιος, ποῦ τιν πᾶ τώρα βυθιὰ στὸν ὀρι-  
ζοντα κατεβασμένος, ἔπτεψε τὴς τελευταῖες χρυ-  
σοπόρφους: ἀχτίδες του, καὶ στεφάνωσε παράξενα  
τὸ πανέμορρο ἐκεῖνο οὐμπλεγμα...

Φίλιππος Καιροφύλας

**ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ**

*Παρακαλοῦνται θερμῶς ὅσοι ἐκ τῶν  
ἀξιοτίμων Κυρίων δὰ λάβωσι κατὰ  
ὠρώτην φορὰν τὸ αεροπορικὸν μας, δὲν ἐ-  
ωιδουμοῦσι νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί,  
νὰ μᾶς τὸ ἐπιστρέψωσι διότι ἄλλωςδὰ δεω-  
ρηθῶσι ὡς τοιοῦτοι καὶ δὰ ὑπόκεινται εἰς  
τὴν αἰρωμὴν τῆς συνδρομῆς των.*

**Ἐκδόσεις**

Ἐλάδομεν τὰ κάτωθι. Περιοδικὰ καὶ Ἐφημε-  
ριδας.

- «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» εἶς τῶν καλλιτέρων ἐλ-  
ληνικῶν φιλολογικῶν περιοδικῶν.
- «ΜΕΛΙΣΣΑ» ὡς εἶς εἰκονογραφημένη εἰ-  
κογενειακὴ ἑβδομαδιαία εἰθεώρησις.
- «ΥΓΕΙΑ» μηνιαῖον εἰκονογραφημένον πε-  
ριοδικὸν μὲ ὕλην πλουσίαν καὶ εἰς ἄκρον ἐνδία  
φέροισαν.
- «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» ὠραῖον μηνιαῖον  
μαθητικὸν περιοδικόν.
- «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» ἑβδομαδιαία πολιτικὴ οἰ-  
κονομολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις.
- «ΖΩΗ» ἑβδομαδιαῖον ὀρθοσκευτικὸν περιο-  
δικόν.
- «ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ» Μηνιαία μετα-  
ψυχικὴ, φιλολογικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἐπιθεώ-  
ρησις.
- «ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΤΑΧΥΡΟΜΟΣ» μηνιαῖον  
εἰκονογραφημένον γεωργικὸν περιοδικόν.
- «ΑΝΑΠΑΔΑΣΙΣ» μηνιαῖον ἑθνετικὸν  
περιοδικόν.
- «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ» μηνιαῖον καλλιτεχνι-  
κὸν περιοδικόν.

— «ΓΕΕΛΣΙΟΡ» ἡ μεγαλιτέα εἰκονογρα-  
φημένη ἑφημερίς τῆς Ἑλλάδος μὲ ἀνεξίτητον  
παιδαγωγικὸν τὸν Συλλόγου Ἑλληνικῆς Λογοτεχ-  
νας καὶ Καλλιτεχνίας.

— «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» ἑφημερίς πολιτικὴ  
οἰκονομολογικὴ καὶ τῶν εὐθέρων.

— «ΕΛΛΗΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ» μεγάλη πολι-  
τικὴ καὶ οἰκονομολογικὴ ἑφημερίς.

— «ΓΑΛΛΗΝΙΚΗ» ἑφημερίς πολιτικὴ οἰκονο-  
μολογικὴ καὶ τῶν εὐθέρων.

— «ΚΥΚΛΑΔΙΚΟΝ ΒΗΜΑ» ἑφημερίς πο-  
λιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ.

— «ΓΑΛΙΑ» Ἀργοστολίου ἑβδομαδιαία πολι-  
τικὴ ἑφημερίς Ἑλευθεροφρόνων ἀρχῶν.

— «ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ» ἑφημερίς τῶν ἀπανταχοῦ  
Κεφαλλήνων, ἐκδίδεται ἐν Ἀργοστολίῳ.

— «ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ» μη-  
νιαῖον περιοδικὸν ὄργανον τοῦ Συλλόγου τῶν ἐν  
Ἀνατολῇ ὑπαλλήλων τῆς εταιρίας Ἡσπερὸν ἐκ-  
δίδεται ἐν Σύμφῳ.

— «ΩΡΑ» ἑβδομαδιαία ἑφημερίς Κερκύρας.

— «ΕΛΠΙΣ» δισεβδομαδιαία πολιτικὴ καὶ  
φιλολογικὴ ἑφημερίς Κερκύρας

— «ΑΜΑΛΙΑΣ» ἑβδομαδιαία πολιτικὴ ἑφη-  
μερίς Ἀμαλιάδος.

— «ΝΕΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ἑφημερίς ἀνεξάρτη-  
τος ἑβδομαδιαία ἐκδίδεται ἐν Κορίνθῳ.

— «ΕΡΕΥΝΑ» κοινωνιολογικὴ ἑβδομαδιαία  
ἑφημερίς Αἰγίου.

— «Η ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ» ἑφημερίς 15ῶν ἡμερῶν  
ὄργανον τῶν κτηματιῶν τοῦ Ἀργους ἔπος κι  
ἐκδίδεται.

— «ΠΑΤΡΙΣ» καθημερινὴ ἀνεξάρτητος ἑφη-  
μερίς Πύργου

— «ΠΑΝΑΡΓΕΑΚΗ» 15ῶν ἡμερῶν κοινωνιο-  
λογικὴ καὶ πολιτικὴ ἑφημερίς Ἀργους.



— «ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ ΚΗΡΥΞ». Έβδομαδιαία ανεξάρτητος έφημερίς Κορίνθου.

— «ΕΛΛΗΣ» εβδομαδιαία έφημερίς εκδίδεται ένταυθα.

— «ΜΟΥΣΑΙ» δεκαπενθήμερον 'Ιστορικόν και Φιλολογικόν Περιοδικόν, εκδίδεται ένταυθα.

— Όπως προαναγγείλαμεν εξεδόθη έν Πειραιί, υπό των σεβασμένων τήν μήνην αυτού τέκνων του, ο πρώτος τόμος των «ΑΠΑΝΤΩΝ» του γλυκού τραγουδιστού Γιάννη Τσακασιάνου. Τήν απόκτησιν του έκδοθέντος πρώτου τόμου των «ΑΠΑΝΤΩΝ» του καλού μας ποιητού συνιστάμεν εις πάντας ως πολύτιμον απόκτημα.

— Εύχαριστως αναγγέλωμεν τήν έκδοσιν νέου φιλολογικού και έγκυκλοπαιδικού Περιοδικού έν 'Αθήναις υπό τήν διεύθυνσιν του κ. Α'μ. Καραγεώργη (πρώην διευθυντού μαθητικής «Ενώσεως») και υπό τόν τίτλον «'Αθηνα». Το πρώτον φύλλον του νέου τούτου Περιοδικού θά κυκλοφορήσῃ τήν 30 Μαρτίου θά τιμάται δρ. 3, και τὰ τυπωθῆ έκρισμένως άριθμός φύλλων. Σπεύσατε να έγγραφῆτε έγκαιρως, συνδρομηταί. Συνδρομή έτησία δρχ. 30. Γραφεία: Λιομίσιας 5 'Αθήναι

**Κοινωνικά**

**ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ**

Βασίλειος Δάλμας ιατρός  
Μαρίνα Μάντηλα  
'Ηοραβωνίσθησαν έν Πειραιεί.

**ΓΑΜΟΙ**

'Ηρακλής Καρούς  
Δέσποινα Νομινού  
'Ετέλεσαν τους γάμους των έν Πειραιεί.  
Νίκος Παπαδημητρίου  
Βιβή Μαρίνου

'Ετέλεσαν τους γάμους των ένταυθα.  
— 'Επανήλθεν εξ 'Αθηνών ο ήμέτερος Διευθυντής κ. 'Ανδρέος 'Ιω. Ζώντιος.

**ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ**

Εις τήν 6ην σελίδα του παρόντος τεύχους εις το άρθρον περί Φλωρεντίας του κ. Σ. Μινώτου στίχ. 13 να διαβασθῆ: *delle tre Venezie αντί: belle tre Venezie.*

Εις τήν ίδίαν σελίδα του ίδιου τεύχους και του ίδιου άρθρου στήλη β' στίχος 9ος να διαβασθῆ: *Citta dei Fiori αντί rita dei Fiori.*

Εις τήν ίδίαν σελίδα του ίδιου τεύχους και του ίδιου άρθρου στήλη β' στίχος 28ος να διαβασθῆ

'Αρνος αντί 'Αγνος.

Εις τήν 7ην σελίδα του ίδιου τεύχους και του ίδιου άρθρου στήλη 1η στίχος 21ος να διαβασθῆ *Santa Maria αντί Saia.*

**Από το προσεχές:**

— Αί τελευταίες έπιστο ές του 'Ιακώβου 'Ορτις του Ούγου Φωσκόλου κατά νέαν μετάφρασιν τῆς κ. Μαριέττας Μινώτου με πρόλογον τῆς μεταφραστριάς διά τόν συγγραφέα και σχετικὰς σημειώσεις. 'Η μετάφρασις έχει γίνει επί των νεωτέρων ειαλικών έκδόσεων, ώστε να είναι ή τελειότερα πάσης προηγουμένης.

— Από τὰ καλλιτεχνικά κειμήλια τῆς Ζακύνθου, του συνεργάτου μας κ. 'Αντιμ. Πελεκάση.

**Προσεχώς εις τήν «'Ηώ»:**

— «'Η Πελοπόννησος περί τὰ τέλη του 'ΙΖ' αἰώνου.» κατά τόν Πέτρον 'Αντώνιον Παϊζίφικον υπό του έκλεκτου συνεργάτου μας κ. Σπυρ. Λε-Βιάζη.

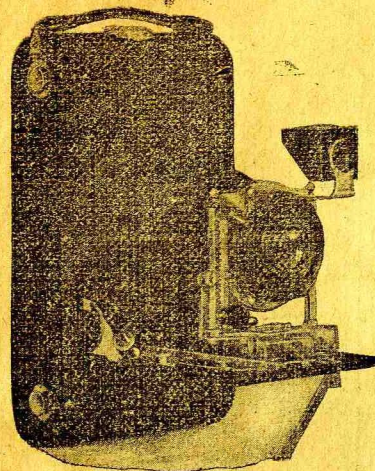
— «Πώς πρέπει ή καλές μητέρες να ανατρέφουν τὰ παιδιά των» 'Ιω. 'Αγγελίδου Γεν. Αρχιάτρου.

— «'Η άμαρτία» άριστουργηματικόν διήγημα, Καιροφύλα.

— «'Ανά τόν μουσικόν κόσμον» τῆς συνεργάτριάς μας Μ.

**Γραμματοκιβώτιον**

κ. 'Αχιλέα Ραζήν, Θεογνίην. Εύχαριστοῦ μεν θερμότατα, ποῦ και από τήν νέα σας θέσιν δέν λησμονήσατε τήν «'Ηώ» μας. — κ. Δ. Κεφαλληνόν, Θεογνίην. Εις τό από 11 παρελθόντος γράμμα σας απαντήσαμεν ταχ) κώς. Δέν έχομεν λόγους να σας εύχαριστήσωμεν δι' όσα υπέρ τῆς «'Ηώς» κάμνετε, οῦς παρακαλοῦμεν να μάς στήλτε—έν μέχει τῆς λήψεως του φύλλον δέν μάς τὰ έχετε στείλη—τὰ διόματα και τὰς διευθύνσεις των 8 νέων συνδρομητῶν, τῆς Σχολῆς σας για να στείλωμεν τό φύλλον άπ' εὔθείας προς τους κ. κ. συνδρομητάς. Τόν καθηγητήν 'Ωιδείου Θεογνίης, κ. 'Ιω. Κοπαϊάν, εύχαριστως έγγράφωμεν εις τόν κατάλογον των συνδρομητῶν μας. Εύχαριστοῦμεν άμφοτέρους. Συνέχεια του γραμματοκιβωτίου προσεχώς.



Φωτογράφοι, Καλλιτέχναι και Έρασιτέχαι  
Π. συμμέμε τὸ Παγκοσμίου φήμης 'Αμερικανικὰ  
Φωτογραφικὰ εἶδη τοῦ οἴκου

**«ANSCO»**

PHOTO PRODUCTS inc. Binghampton N. Y. (U. S. A.)  
'Αριθ. 3 «Folding Anscop» Με Νέον Universal Μοτέρ Δ. 7.10.0  
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΠΑΡΕΛ, από Δρχ. 140 και άνω. Με τιμή: αποκλειστικῶς του Έργοστασίου.—CVCO (Σάϊκο) χάρτης Φωτογραφικῆς «'Ο Φίλος του Φωτογράφου» ο άνώτερος φωτογραφικῆς χάρτης και Καστ Ποστάλ.—SPEEDEX-FILM τα χυβόλας ΦΙΑΜ «Τὸ Φίλμ για κάθε φῶς». 'Η τελειότερα φίλμ τῆς εποχῆς μας. Γράψατε: **Ε. Ζ. Καλογεράτος «'Ανσκο-Φῶτο 'Ιόνιον» Κεφαλληνία** Γενικῆς αντιπροσώπου καθ' άπασαν τήν 'Ελλάδα. Ζητούνται αντιπροσώποι δι' όλας τὰς 'Επαρχίας.

Στο κατάστημα νεωτερισμῶν

**ΤΖΩΡΤΖΗ  
ΚΑΙ ΛΙΑΠΑ**

(Νησίον Καλαμῶν)

Εδρικοῦνται τὰ καλλίτερα εἶδη

**ΚΟΡΝΙΖΕΣ & ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ**

Στου

**ΓΡΗΓ. ΔΑΣΚΟΥΡΟΛΗ**

(Νησίον Καλαμῶν)

Τὰ υποδήματά σας

Στου

**ΖΑΓΚΛΑΚΑ  
& ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

(Νησίον Καλαμῶν)

Γραφεῖον

Γενικῶν επιχειρήσεων

**Χ. ΜΑΛΑΦΟΥΡΗ & ΣΙΑ**  
'Ακαδημίας 88 'Αθήναι

Ταξιδεύετε όλοι με τὸ καλλιτερο τῆς γραμμῆς των 'Ιονίω ατμόπλοιον

**ΙΘΑΚΗ**

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Σελίς 16 στίχος 6 αντί προαναγγείλαμεν να διαβασθῆ προαναγγείλαμεν. Στίχος 7 αντί μήνην αυτού τέκνων του να διαβασθῆ μήνην τέκνων του. Στίχος 16 Μαθητικῆς αντί μαθητικῆς. Στίχος 36 αντί 'Ανδρέος, 'Ανδρέας. Β' στήλη στίχος 2ος χους αντί τεύχους. Στίχος 25 Φ. Καιροφύλα αντί Καιροφύλα. Στίχος 29 'Αχιλλέα 'Αχιλέα. Στίχος 44 έγγράφωμεν αντί έγγράφωμεν κλπ.



❖ SOCIETE HELLENIQUE DE FIGURES SEULS ❖

GRANDES FABRIQUES

❖ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΥΚΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ❖

(Adresse Telegramme MESSINIAKI—CALAMATA) Fabriques et Direction GALAMATA (GRECE)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

«ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗ»  
ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΟΝΣΕΡΒΟΠΟΙΪΑΣ  
ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΤΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

- 1) Σόκα πολυτελείας εις πακέτα
- 2) Κονσέρβες νωπών λαχανικών
- 3) » » σπορών
- 4) Κομπόσται—Μαρμελάδες
- 5) Έλαιαι Καλαμών
- 6) Έλαιαι διυλισμένα
- 7) Σταφίδες
- 8) Χαλβάδες διάφοροι

Τὰ ἐναντι προϊόντα τοῦ Ἐργοστασίου  
δίδονται μετ' ἐγγυήσεως ἀπολύτου  
καθόσον τὰ πάντα βυθμίζονται ὑπὸ  
ἐπιστήμονος χημικοῦ.

Τιμολόγιον

Χονδρικῶς | Λιανικῶς

Σόκα ἐκλεκτὰ εις πακέτα, ἑκάστον πακέτο	2	—	3	—
Μπάμιες εις κυτία λευκοσιδηρὰ ἑκάστον	8	—	10	—
Μελιτζάνες » » »	7	—	9	—
Τομάτα » » »	6	50	8	—
» Πελτές αἰσθητῆς ποιότητος κατ' ὄγκον καὶ βαρέλιον 200 ὀκάδων	22	—	25	—
καὶ τενεκῆδες 20 »	23	—	25	—
εἰς κυτία 1 Κιλοῦ	20	—	22	—
Κομπόσται (γλυκὰ κουταλιοῦ)				
Κεράσι, Βίσνιο, Μήλο, Ἀχλάδι, Σόκα		50	25	—
Κυδώνι, Σταφύλι, κλπ. εἰς κυτία 1 ὀκά:				
Μαρμελάδες: ὄλων τῶν ἀνωτέρω ὀπορῶν εἰς κυτία 1 ὀκά:	22	50	25	—
Κομπόσται χύμα κατ' ὄγκον	18	—	20	—

Τὰ κυτία ὧν διατὰ ἀποστολὰς ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Καλαμῶν, ἐντὸς κυτίων  
λίαν στερεῶν καὶ περιδεδεμένων διὰ σιδηροστεγάνου. Ζητοῦνται κατὰλληλοι ἀντιπρό-  
σωποι διὰ τὰς πόλεις καὶ κομποπόλεις.

(ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΥΚΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ)

Ἐτέλε  
Νῆ  
Ἐτέλε  
— F  
Διευθ

Εἰς τ  
τὸ ἄρθ  
στυ.  
belle  
ἰδί  
ἰδί

